PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 483 | Barcelona, 30 de maig al 5 de juny de 1977 | preu: 15 pessetes

El gran míting, amb Carrillo

220.000 RAONS PER VOTAR PSUC

I quines raons! Una força enorme i responsable alhora. Una força arrelada entre el poble, compromesa a continuar la lluita per la democràcia, per les llibertats nacionals de Catalunya, pel socialisme en llibertat. Una força de combat, una força nacional democràtica de govern. La força d'un gran partit, el partit dels treballadors i del poble de Catalunya: el PSUC. Dimarts al Parc de la Ciutadella, amb Santiago Carrillo: dues-centes vint mil raons per votar PSUC. El 15 de juny. I guanyar la contesa electoral. Per obtenir l'amnistia total i la legalització de tots els partits. Per aconseguir unes Corts que elaborin una constitució que garanteixi les llibertats per a tots els homes i dones, per a tots els pobles d'Espanya. Perquè els comunistes no volem més dictadures.

(Crònica i intervenció de Gregori López Raimundo, a la pàgina 2; discursos d'Alfons C. Comín, Josep Lluís López Bulla i Antoni Gutiérrez, a la pàgina 11, i discurs de Santiago Carrillo a la pàgina 12)

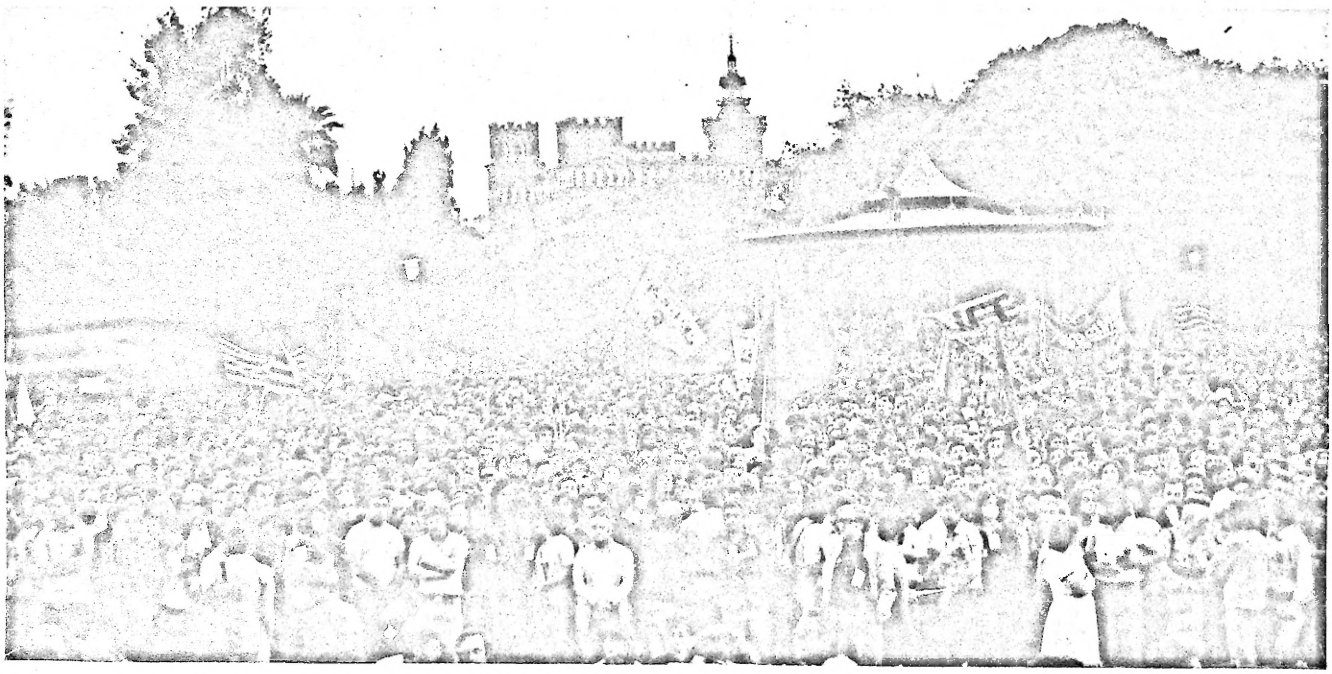

220.000 persones a la Ciutadella

El poble amb els comunistes

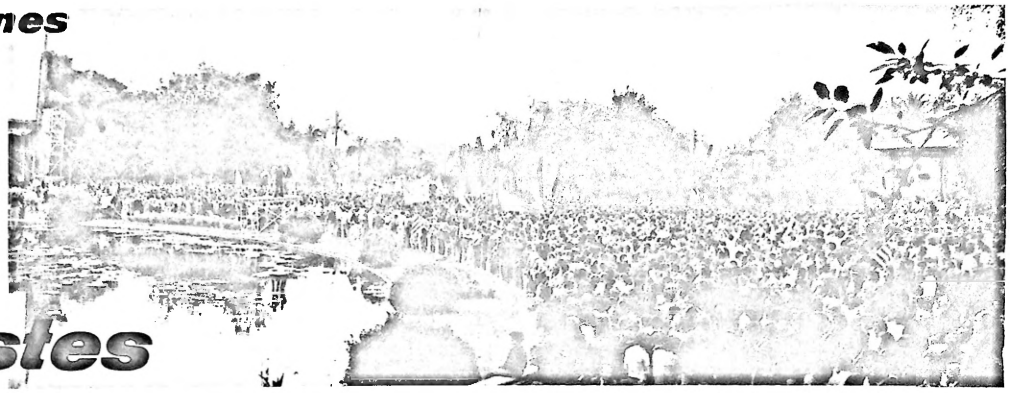

Dues-centes vint mil persones! *"Ni a Barcelona ni a Madrid, mai no havia vist una tan gran concentració de masses"*, digué Carrillo en el gran míting de dimarts al Parc de la Ciutadella, un míting que demostra la força incontenible del PSUC i que, també en paraules de Carrillo, *"sense el PSUC no hi haurà llibertat, ni amnistia ni Estatut d'autonomia, no hi haurà una Espanya lliure i democràtica"*. El PSUC, un gran partit de masses, que reclama al poble català el seu vot el 15 de juny.

Sense grans desplegaments publicitaris, anunciat amb els dies justos. La capacitat de convocatòria del PSUC, el seu arrelament entre el poble han quedat palesos un cop més. Per a molts, una nova sorpresa; per a d'altres, una nova constatació. Els noms d'Alfons Carles Comín, Josep Lluís López Bulla, Antoni Gutiérrez, Gregori López Raimundo i Santiago Carrillo i les sigles del PSUC, la paraula i la història de lluita i projecció cap al futur, els homes que han estat i estan al capdavant de la reivindicació del poble català, els que hi estaran —els que avui no poden votar, els menors de divuit anys, marginats per la llei electoral de la dreta, com recordà el propi Carrillo— foren les úniques claus, les cartes boca enlaire que provocaren la sorpresa o que forçaren el procés racional de la constatació.

MÉS DE 200.000 ASSISTENTS

Des de feia uns dies, els tècnics treballaven per tenir a punt el complex aparell que hauria de garantir el so, la imatge —dues pantalles monumentals asseguraven la visibilitat a la majoria dels assistents—, l'entarimat, l'ordre..., els mil-i-un problemes que sorgeixen a l'hora de muntar un acte pensat per a moltíssima gent. Des de primeres hores del matí, un vast servei d'ordre treballava en acabar els últims detalls, en assegurar que el difícil enteixinat de tasques diferents funcionés sincrònicament per tal que el míting es pogués materialitzar definitivament.

La gent començà a arribar al recinte, obert i ampli, topogràficament disseminat, del Parc de la Ciutadella, molta estona abans de l'hora prevista, les nou del vespre. Trenta minuts abans, l'embús dels automòbils ja era un fet a les rodalies i la gent que arribava contínuament es començava a prémer. A les deu de la nit encara arribava gent, i pràcticament ja no hi cabia una agulla. Es feia difícil encendre una cigarreta, moure un peu sense topar amb un altre. Després de la intervenció d'Alfons Comín —deu de la nit—, Gregori López Raimundo anuncià que la gent ocupava cinc hectàrees, la qual cosa equivalia a unes dues-centes mil persones. Però encara entrava gent, fins arribar a unes dues-centes vint mil persones.

El desplegament d'informadors, de ràdio i televisió, fou impressionant. Constantment hi havia un "flash" il.luminant algun dels oradors o la presidència —formada pels caps de llista de les candidatures del PSUC i tots els membres del Comité Executiu— i les cadires per als periodistes resultaren poques.

INTERVENCIONS

Enmig de crits de "Gregorio, Gregorio" o de forts aplaudiments, iniciava l'acte, als volts de dos quarts de deu de la nit, Gregori López Raimudo. Més de dues-centes mil persones el plebiscitaven a pocs metres dels jutjats on encara no fa un any va recobrar la legalitat, a costa d'una detenció i després d'anys de clandestinitat. Els anys de *l'alerta vius, jo sé que si caiguesses, tants anys, molts anys, massa anys et demanaven*.

Rere López Raimundo, que presidia l'acte, prengueren la paraula, per aquest ordre, Alfons Carles Comín, Josep Lluís López Bulla, Antoni Gutiérrez i Santiago Carrillo. Aplaudiments constants puntuaven els discursos i en diferents moments saltaven els crits unànimes, entusiastes: "Viva Comisiones Obreras" "Vosaltres, feixistes, sou els terroristes", "El pueblo unido jamás será vencido", "Dolores, Dolores" —en referirse López Bulla a la "Pasionaria"— "Amnistia laboral", "Fraga, Fraga, el pueblo no te traga", "Qui vota a Fraga, la caga", "PSUC-PSUC", etcètera.

"Se siente, se siente, Santiago está presente". Un crit serrat i un serrat aplaudiment reberen Santiago Carrillo. Els aplaudiments signant els paràgrafs o fins i tot els acudits d'ironia política de la millor escola i tradició no cessarien. Fins i tot quan Carrillo va anunciar que acabava, després de prop de tres quarts d'hora d'enraonar, la gent exterioritzà que s'havia fet curt. Algú d'entre el públic, com en un recital de cançó, féu l'acudit de demanar el "bis". Els elements polítics del discurs de Santiago Carrillo els trobareu en aquest mateix número. Ara bé, a l'hora de fer la crònica, per d'urgència que aquesta sigui, no podem passar per alt que Carrillo començà parlant en català. I no va ser només el detall d'un "bona nit" educat o de cortesia, sinó el punt i a part llarg on, unificant llengua i contingut, l'educació deixava el lloc al respecte per una llengua, una cultura, un poble i la seva lluita irrenunciable per recuperar la seva identitat nacional.

Va saber greu a tothom, però el discurs de Carrillo, planer, directe, brillant, una peça exemplar d'oratòria política, va acabar. La gent dempeus i l'aplaudiment final fan la mesura d'una sintonia entre la "font" i el "receptor" que en cap moment va resignar-se a restar latent.

"La Internacional" i "Els Segadors" posaven punt final al míting més massiu que ha registrat, fins al moment, la campanya electoral.

"En som molts més dels que ells volen i diuen". Ara, a guanyar les eleccions. Les abraçades i l'eufòria es passejaven per Barcelona fins a la matinada: havíem assistit a un acte grandiós, irrepetible.

ANTONI B.

treball

REDACTORS
I
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I.Fages, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Villa d'Odon, Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, Toni Serra, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Luís. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: JC—JS., Enric Quintana.

Director:Joan Busquet

Gregori López Raimundo

PCE-PSUC, una sola voluntat de lluita

Gregori López Raimundo, que presidia l'acte, va dedicar la seva intervenció a glossar les relacions entre el PSUC i el PCE. *"El PSUC i el PCE* —va dir—, *tot i que són partits independents, tenen els mateixos principis ideològics i polítics, idèntiques formes d'organització i de treball, i elaboren en comú la política global referent al conjunt dels pobles d'Espanya. Constitueixen a la pràctica un tot únic. Alhora, el PSUC elabora independentment la seva política per a Catalunya, en el territori de la qual és plenament sobirà.*

"El PCE —va afegir— concedeix al PSUC la facultat de participar als seus congressos i als seus organismes de direcció (...) sense reclamar a canvi cap forma de supeditació del PSUC a la disciplina o a les decisions del PCE."

Va explicar la defensa que el PCE fa del dret a l'autodeterminació de les nacions catalana, basca i gallega i el seu suport a la reivindicació de l'autogovern per a Catalunya a partir dels principis i institucions de l'Estatut de 1932.

Va reclamar l'autonomia de nacionalitats i regions que, va dir, "forma part del procés de democratització i és una condició per a l'avenç cap al socialisme en llibertat" i va proclamar, a partir del fet que la classe obrera forma un tot únic a escala de tot Espanya, la necessitat que la classe obrera encapçali unida, formant un únic destacament, la lluita per la llibertat i el socialisme.

"L'opressió nacional no és a Espanya —va dir— la conseqüència de la dominació d'una nació sobre una altra, sinó el resultat de la dominació de classe que exerceix la minoria oligàrquica sobre tot el país gràcies al seu monopoli del poder polític."

"La diferència de llengua o de lloc de naixença —va afegir— no han de separar els treballadors de Catalunya, que necessiten lluitar i han de lluitar units contra l'explotació, en defensa dels seus drets de treballadors i de ciutadans, per la vida lliure i digna a què tenen dret." i va explicar com el PSUC aplica decididament aquest criteri a les seves pròpies files.

Va valorar la contribució del PSUC al fracàs de les temptatives "lerrouxistes" i va cridar els immigrants a votar pels candidats del PSUC al Congrés i pels candidats de "Per l'Entesa dels Catalans" per al Senat. Això, va dir, "significa votar per una vida millor per als treballadors de Catalunya, qualsevol que sigui el seu lloc de naixença i la seva llengua materna. Els immigrants han de saber —va precisar— que la democràcia i l'autonomia seran la millor garantia que els seus drets com a treballadors, com a immigrants i com a ciutadans seran respectats com cal. La Catalunya autònoma —va afegir— considerarà catalans de ple dret els immigrants d'altres terres d'Espanya que viuen i treballen a Catalunya, i els garantirà la llibertat de conservar la seva nacionalitat d'origen, la seva llengua, cultura i tradicions, com també el dret que els seus fills rebin ensenyament en la seva llengua materna, en escoles públiques gratuïtes, en les quals el català serà una matèria preceptiva. Alhora, tal com s'esdevingué sota el govern de la Generalitat en el període autònom, a les escoles on s'ensenyi en català l'estudi del castellà serà també obligatori ." "Si l'emigració minva —va subratllar— fins a desapareixer com a fenomen de masses, en un període de dues generacions a tot estirar se superaran les diferències que avui hi ha entre la població de Catalunya a partir de la llengua o del lloc de naixença."

Va preconitzar tot seguit una política de desenvolupament econòmic tendent a superar els desequilibris regionals. Una política que faci que els andalusos, gallecs, murcians, aragonesos, etc., no es vegin condemnats a emigrar. Que faciliti, alhora, la recuperació de les comarques de Catalunya que acusen un descens endèmic de la seva població, i permeti a Barcelona i la seva àrea metropolitana resoldre els gravíssims problemes urbans i ecològics derivats de la concentració d'indústries i de població registrada durant els darrers anys.

"El PSUC no és un muntatge creat per a les eleccions —va explicar en la darrera part de la seva intervenció— sinó que va sorgir fa quaranta anys per defensar els interessos de la classe obrera, dels camperols, de tots els explotats i espoliats, i que en els seus quaranta anys d'existència sempre va estar a la primera línia del combat contra el feixisme, per la democràcia, per les llibertats de Catalunya, pels drets dels treballadors." Va reclamar amb força l'amnistia i la legalitat sense exclusives per als partits polítics i les organitzacions sindicals, "mesures indispensables —va dir— per a la total normalització de la vida política espanyola .

"Les properes eleccions —va acabar— són una ocasió excepcional per fer un tomb definitiu cap a la democràcia. El resultat electoral haurà de donar la majoria a les forces que proposem que les Corts siguin constituents (...) i a Catalunya, haurà de desqualificar definitivament el projecte de 'Consejo General de Cataluña' que el govern va elaborar, i constituir un plebiscit a favor de la restitució de l'autogovern a partir dels principis i institucions configurats en l'Estatut d'Autonomia de 1932."

Festa comarcal de "Treball" a Terrassa

López Raimundo: Barrar el pas a Alianza Popular

"Alianza Popular és avui el principal enemic. Si guanyés, significaria el retorn a la dictadura, procuraria deslegalitzar el PSUC i omplirìa altre cop les presons, com ha fet aquests quaranta anys. És per això que el PSUC no s'ha posat nerviós davant la presentació de Suàrez i la Unión del Centro a les eleccions, perquè debilita l'Alianza Popular." Aquestes paraules, que clarifiquen algunes qüestions de la situació política, les va dir Gregori López Raimundo a la festa comarcal de TREBALL, i alhora míting electoral, que va organitzar el PSU al Vallès Occidental diumenge passat.

La tribuna d'oradors en el míting celebrat al Parc de Vallparadís de Terrassa (Fotos Pep G.)

La festa va reunir prop de deu mil persones de tota la comarca. Com ja és habitual, l'ambient era extraordinàriament alegre. A partir de les deu del matí es van anar succeint els actes: festa infantil, amb xocolata compresa, ballada de sardanes, actuació d'una colla de castellers de Vilanova i la Geltrú. A primera hora de la tarda hi va haver una altra festa per als nens i un recital de cançons i grups de música. Hi havia també parades, de totes les poblacions de la comarca, on es podia comprar de tot: TREBALL i MUNDO OBRERO, xurros, samarretes del PSUC, cendrers, banderoles, llibres, etc.

A les sis de la tarda van prendre la paraula Gregori López Raimundo, secretari general del PSU i candidat número u al Congrés, per Barcelona, Paco Trives, treballador de la construcció, també candidat al Congrés, responsable polític del PSUC a la comarca, Josep Benet, advocat, historiador, candidat al Senat per "L'Entesa dels catalans" i Paco Candel, escriptor, també candidat al Senat per "L'Entesa".

PRESOS AL CARRER EL 16 DE JUNY

Paco Trives va fer una crida a unir-se al PSUC per tal de construir un partit de masses, com la millor garantia de conquerir la democràcia, l'amnistia total i l'autogovern de Catalunya.

López Raimundo va començar dient que "el Vallès és un bastió de la classe obrera i, per tant, del PSUC". El seu parlament va estar dedicat a fer una anàlisi de la situació política catalana i espanyola. "A tres setmanes de les eleccions —va continuar López Raimundo— podem afirmar que seran més democràtiques que no es podia esperar fa uns mesos." Malgrat que no s'ha aconseguit la legalització de tots els partits, que tampoc no s'ha aconseguit l'amnistia total, "aquestes eleccions poden ser les que ens portin a les llibertats. Tenim el compromís de treure els presos que encara resten a les presons, i això ho hem de fer l'endemà mateix del 15 de juny". Les eleccions són també la possibilitat de fer una constitució democràtica que posi en marxa el nostre programa mínim: les llibertats plenes, el dret de manifestació, reunió, premsa i que les nacionalitats recobrin els seus estatuts d'autonomia i els obtinguin les regions que ho demanin. "En aquests moments, només l'Alianza Popular no està d'acord que les properes Corts siguin constituents i que, per tant, els diputats i senadors puguin elaborar les lleis democràtiques que regeixin el país els propers anys. Alianza Popular amenaça amb l'Exèrcit si les noves Corts prenen un caràcter constituent. Però no hi ha cap símptoma que ens indiqui que a l'Exèrcit hi ha 'caps calents' que es facin ressò del que diu l'Alianza Popular."

ABORDAR LA CRISI ECONÒMICA TOTS PLEGATS

Però les eleccions no han de servir només per resoldre els problemes polítics. Cal també que totes les forces democràtiques, a través d'un acord tàcit o pacte constitucional, abordin el problema econòmic amb serietat: deturar l'atur obrer, crear nous llocs de treball, donar assegurança de desocupació a tots els parats, millors sous als jubilats i pensionistes, posar remei a la desastrosa situació dels pagesos. "Volem al capdavall —va continuar López Raimundo— que després de les eleccions pugui haver-hi un acord amb els empresaris per fer front als grans bancs, als monopolis, que són els beneficiaris de la crisi actual."

El pacte constitucional que es faci entre les forces democràtiques a les noves Corts és fonamental per a Catalunya. "Si estem a punt d'aconseguir l'Estatut és perquè hem lluitat junts amb els altres pobles d'Espanya, i especialment important ha estat la unió entre el PSUC i el Partit Comunista d'Espanya." Hi ha, però, alguns problemes que no es poden amagar. El PSUC promovia una sola candidatura democràtica al Senat perquè les eleccions esdevinguessin un plebiscit a favor de l'Estatut. Però, com se sap, la Unió Democràtica es va negar a figurar a les mateixes llistes que els comunistes. "Però no desistim encara d'assolir la candidatura unitària al Senat." López Raimundo va fer una crida a estar alerta si no s'aconsegueix la unitat per al Senat i perquè tots els treballadors i demòcrates votin "L'Entesa dels catalans", representada a la circumscripció de Barcelona per Josep Benet, Cirici Pellicer i Paco Candel.

VOTAR PSUC: DEFENSAR EL POBLE

El secretari general del PSUC va dedicar l'última part del parlament a animar tothom a votar pel PSUC: per la seva història, per la defensa que ha fet dels treballadors, les dones i la joventut, per la defensa que ha fet sempre de l'autogovern de Catalunya, per la defensa de la llengua catalana en els moments més tristos del franquisme, per ser uns dels màxims impulsors i fundadors dels organismes d'unitat de l'oposició catalana, per la seva defensa constant dels immigrants —"el PSU no diu que lluita pels immigrants des de fora, com fan altres partits, perquè el PSU és el partit dels immigrants, el partit on els catalans d'origen i els d'adopció són una mateixa cosa" —, i finalment va recomanar votar comunista perquè els treballadors tinguin la parcel.la de poder que els correspon per dirigir els destins del país.

BENET I CANDEL: GUANYAREM!

Després va parlar Josep Benet, candidat al Senat en la llista de Barcelona a la qual presten suport el PSUC, el PSC, el PSOE, l'ERC i EC.

Paco Trives, candidat a diputat

Va ser rebut amb grans aplaudiments. "Aquest entusiasme —va dir— és la garantia que el 15 de juny guanyarem junt amb el nostre poble i les classes populars. Però hem de guanyar per convertir en realitat allò que tantes vegades hem repetit en manifestacions —legals i il.legals—: llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia." Benet va continuar dient que ara més que mai cal barrar el pas a l'Alianza Popular, perquè amb ella tornaria la dictadura, i al "tinglado" que han muntat els franquistes i botiflers de la Unión del Centro. Benet acabà dient que els militants del PSU havien de convertir-se en propagandistes que arribessin a tot arreu. "Sense vosaltres no som res, però amb vosaltres podrem ser els vostres representants per defensar els vostres interessos."

L'escriptor Paco Candel, defensor dels immigrants —"no os he traicionado nunca"—, va dir que "ser aspirante a senador no es ninguna ganga", copiant el títol d'un llibre seu. Segons ell mateix manifestà, es presenta al Senat perquè "als immigrants primer ens deien 'murcianos', els anys 40 'xarnegos', els 60 'altres catalans', després de l'onze de setembre de l'any passat, 'els nous catalans' i jo vull que després del 15 de juny ens diguin simplement 'catalans'."

Després es donà per finalitzada la festa de TREBALL a Terrassa amb el cant de la Internacional i els Segadors.

A.V.

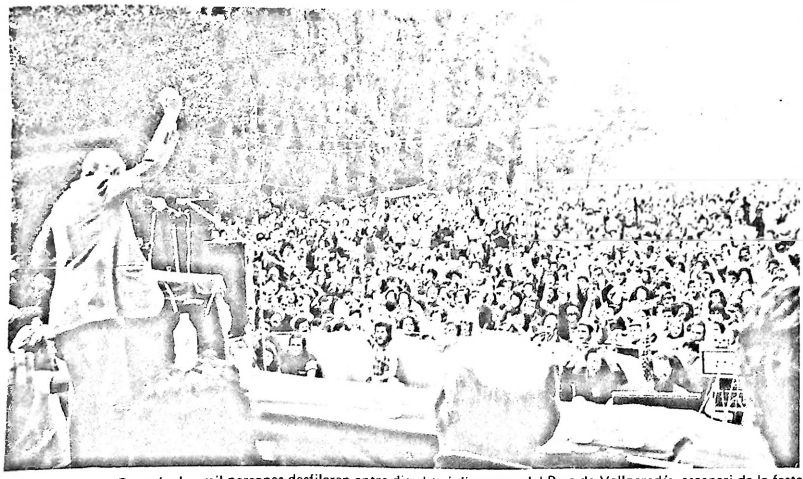

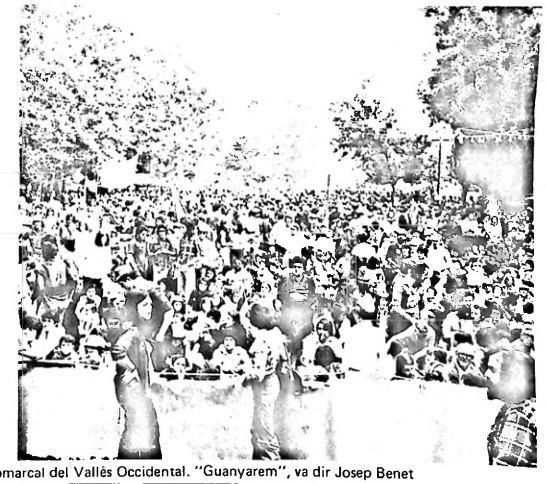

Prop de deu mil persones desfilaren entre dissabte i diumenge del Parc de Vallparadís, escenari de la festa comarcal del Vallès Occidental. "Guanyarem", va dir Josep Benet

Una presència multitudinària

Als actes del PSUC que han tingut lloc durant la setmana del 23 al 29 de maig, a més a més del qualificatiu de nombrosos els hauríem d'afegir el de multitudinaris, perquè aquesta ha estat una de les característiques a destacar. A part, fem referència als mítings de Girona, l'Hospitalet, Manresa, camp de l'Ibèria. Caldrà afegir el de Badalona, celebrat el dia 27 al Pavelló d'Esports, amb en Miquel Núñez, Jordi Borja i Pere Soto, entre d'altres, que aplegà més de quatre mil persones, de tal manera que el recinte va ser totalment insuficient i, si no hagués estat per la pluja, alguns milers haguessin escoltat el míting pels altaveus exteriors, com ho feren alguns centenars.

A Santa Coloma de Gramenet, dues mil persones s'aplegaren a l'interior del Pavelló d'Esports i un nombre semblant escoltà les intervencions des de l'exterior del recinte. Solé-Tura i Comín foren els oradors principals.

Al Baix Llobregat es reprodui la tònica multitudinària al Prat, a Gavà, a Sant Vicenç dels Horts, Viladecans.

També és molt significativa la presència del PSUC als pobles, poblets i llogarrets, amb un índex d'assistència elevadíssim. A Castellterçol, el míting del PSUC fou un esdeveniment, amb prop de tres-centes persones, algunes de les quals seguiren l'acte des de l'exterior a través de les finestres obertes. Allà hi havia des del sergent de la Guàrdia Civil fins al director de la Caixa d'Estalvis, i el consistori en pes. "No sé si treurem vots a Castellterçol —va dir un conferenciant a la tertúlia de després del míting— però no marxem amb les mans buides. No teníem partit i ja en tenim. No hi havia joves comunistes i ja n'hi ha."

PRESENTACIONS A LES GRANS EMPRESES

Pel que fa referència als actes públics del PSUC volem destacar els que darrerament s'han fet amb treballadors de les grans empreses. En aquest sentit constatem un retard i no sempre els actes assoleixen l'audiència que calia esperar. Però com que tot és posar-s'hi, cal assenyalar l'acte de presentació del dia 26 de maig als treballadors d'Hispano Olivetti, en el qual parlà el candidat Amorós i comunistes de l'empresa. El dia 27, Maruja Ruiz i Pere Pérez s'adreçaren als treballadors de Motor Ibèrica. Dissabte, dia 28, hi hagué una presentació del PSUC als treballadors de la Derbi de Mollet. A Manresa, el mateix dissabte, uns cinc-cents treballadors, la major part del metall, s'aplegaren a la pista Castell, on parlaren, entre d'altres, els candidats Francesc Padullés i Cipriano Garcia.

Pere Pujol, candidat per Girona, en un míting electoral

Gutiérrez Diaz, al camp de l'Europa

Votar PSUC és votar per la democràcia

"VOTAR PSUC ÉS VOTAR PER LA DEMOCRÀCIA". Amb aquestes paraules acabà Antoni Gutiérrez Díaz, candidat del PSUC al Congrés, el míting de dissabte dia 28 al camp del C.D. Europa, a Barcelona. A mig parlament es va espatllar la instal.lació elèctrica, però en "Guti" va continuar sense micròfon, com en els mítings d'abans.

Més de 5.000 persones cantaren "Els Segadors" i "La Internacional" al final d'un acte que va començar amb un minut de silenci en memòria dels morts a Euskadi i que va ser amenitzat per les cancons de Quintín Cabrera i per una breu representació d'un grup de teatre de l'Assemblea d'Actors i Directors.

PER "L'ENTESA DELS CATALANS" AL SENAT.

Alfred Lucchetti persentà un per un els candidats al Senat per la candidatura de "L'entesa dels catalans", que posaren de manifest llur convicció que el dia 15 qui guanyarà serà Catalunya.

Josep Benet digué que havíem de guanyar les eleccions perquè si les guanyem tindrem llibertat, amnistia i estatut d'autonomia.

Francesc Candel, a continuació, es referí al fet que d'igual manera que en l'Estatut del 32 es notaren els vots dels "murcians", en l'estatut que tindrem es notaran els vots dels "altres catalans".

Per últim, Alexandre Cirici, després de criticar la llei electoral per antidemocràtica i "els partits que no han fet possible la candidatura unitària per al Senat", va dir que hi anaven amb esperit de servei, o millor, de sacrifici perquè "aquest Senat no ens fa cap il.lusió".

Un cop més, la coincidència fou barrar el pas a l'Alianza Popular de Fraga, que es va guanyar els més grans xiulets.

"LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA TAMBÉ PER ALS NOSTRES BARRIS".

Josep Maria Alibés fou l'encarregat d'iniciar el torn dels oradors, tot palesant la greu problemàtica urbanística dels nostres barris i ciutats, "fruit de l'especulació de quaranta anys de dictadura". En anomenar Porcioles i Viola, la gent esclafí en ahucs que es tornaren en forts aplaudiments quan va exigir ajuntaments democràtics i representatius per solucionar aquest i d'altres problemes tan o més greus encara, com l'ensenyament. "Aprofundir en la democràcia —acabà— és avançar en el camí del socialisme, és fer la revolució de la majoria."

EL PSUC: TEST DE LA DEMOCRÀCIA

A continuació, Jordi Borja, en una intervenció en castellà, va qualificar de qüestió política el fet de la immigració, qüestió política que es resoldrà amb una solució política: l'autonomia.

Després d'afirmar que la celebració d'aquestes eleccions havia estat una victòria del poble i d'exigir la legalització de tots els partits, l'Estatut, el vot als 18 anys i la superació de la crisi econòmica i social, Jordi Borja va caracteritzar el PSUC com "un partit revolucionari en el sentit de transformació de la societat en democràtica i socialista". Aixecà els assistents quan afirmà que el PSUC havia lluitat per la democràcia i per Catalunya quan "els altres partits encara no ho feien".

"No volem tornar al passat —va dir—, no volem més guerres, sinó que volem viure en pau." Entre grans aplaudiments acabà fent una crida a votar el PSUC i dient que "no volem utilitzar els vots, sinó que volem ésser un instrument al servei dels treballadors".

INTERVENCIÓ D'ANTONI GUTIÉRREZ

"Nosaltres som el partit dels comunistes de Catalunya", començà la seva intervenció Antoni Gutiérrez, i tot seguit afirmà la solidaritat amb el PCE perquè el PSUC vol que tots els treballadors de l'Estat espanyol estiguin junts en la lluita contra l'estat d'una oligarquia única i super-centralista.

Reivindicant un pla de salvació nacional que solucioni des d'ara el caos econòmic, l'atur, que apugi els salaris i, especialment, que resolgui la situació de la pagesia, va fer una crida a "guanyar la llibertat, perquè no hi haurà llibertat fins que tots els partits siguin legals; a guanyar l'amnistia, perquè això significa una total i definitiva reconciliació nacional; a guanyar l'Estatut, perquè això vol dir guanyar Catalunya."

Tot dient que "ni Fraga ni la manca de corrent poden amb nosaltres" recuperarà a crits l'atenció de la gent, distreta a causa de l'avaria del so, i la convertí en eufòria quan declarà que Catalunya era solidària amb els altres pobles d'Espanya.

Amb un fort "Vota PSUC" va cloure el míting d'una manera que ningú no s'esperava. Tothom, però, va sortir-ne amb un fort convenciment. I és que, com diu Quintín Cabrera en una de les seves cançons, ". . . no s'oblidin que el 15, tothom a votar pel PSUC".

JOAQUIM G.

Tarragona

Plantar cartells a tres pessetes

TARRAGONA (Corresponsal).— Qui no té base per enganxar cartells se la busca, i a Tarragona capital els d'Alianza Popular han pensat en els gitanos del barri de l'Esperança i fins i tot alguns vinguts expressament de Tortosa. A primer cop d'ull hom creu que els d'Alianza, financers com són, han pensat en els gitanos per allò de la mà d'obra barata, després s'adona que no, que hi ha feines que no es paguen amb diners. Aquesta és la conclusió a què han arribat els gitanos de Tarragona, els quals, malgrat les 1.500 pessetes diàries que els donava l'Alianza Popular, han decidit no seguir embrutant-se les mans amb cola, amb cola i alguna cosa més. Els gitanos s'han cansat de ser impopulars, que la gent els mirés malament i de sentir-se algun que altre: "feixistes"! I això sí que no, per aquí els gitanos no passen! I els d'Alianza Popular, ara com ara, a Tarragona, s'han quedat sense personal per plantar cartells.

Els d'Unión del Centro Democrático, que de base també van fluixets, lloguen la canalla a tres pessetes el cartell col.locat. I ja teniu una munió de criatures enganxant cartells pertot arreu sense cap mena de respecte pels cartells dels altres, que són constantment tapats per aquestes colles de "xavals".

Bages

Míting a S.Vicenç de Castellet

BAGES (Manuel Lluís).— Dissabte 21 de maig hi va haver a Sant Vicenç de Castellet un míting del PSUC. Hi hagué una assitència de 350 persones, entre elles molts treballadors de les fàbriques, que ja saben qué és el PSU i tota la seva llarga lluita, que en són simpatitzants. Al final de l'acte es van lliurear deu carnets i s'espera lliurar-ne molts més.

Sant Vicenç de Castellet és un dels pobles més industrials del Bages. Un dels més explotats. Per tant, un dels més mal pagats. Les tres fàbriques més importants donen feina a les tres quartes parts de la població, que té 8.000 habitants. Població que, com tantes altres, ha fet un creixement anàrquic en mans de la més descarada explotació del sòl. Avui, compta amb centenars de persones afectades per un pla urbanístic ple de ziga-zagues, que només beneficia els dos o tres industrials que ho monopolitzen quasi tot. El PSUC, en el míting, va oferir una alternativa democràtica municipal a partir del vot a la democràcia, del vot als comunistes de Catalunya, a les candidatures del PSU. Parlaren dos vells militants del poble. Després parlaren Sebastià Vives, sobre el moviment obrer i Isabel López, que féu una objectiva síntesi de la problemàtica de la dona i fou molt aplaudida. L'últim parlament, que arrencà materialment la gent de les cadires aplaudint entusiàsticament, fou el de Rafael Ribó que féu una ressenya històrica del PSUC i el plantejament més contundent de la nostra identitat de comunistes.

El PSUC va omplir el pavelló

GIRONA (Josep Quintanas).– *"Ens deien que sortíssim al carrer per protestar per les morts d'Euskadi, però nosaltres el que volíem era evitar noves morts a Saragossa, a Barcelona i a d'altres indrets d'Espanya."* Així parlà Gregori López Raimundo el dia 25 de maig al pavelló d'esports de La Devesa de Girona.

Al voltant de quatre mil persones s'aplegaren al míting del PSUC, que així iniciava la campanya electoral a les comarques gironines. Es temia que la representació de "Divinas Palabras" i el final de la copa d'Europa de futbol restés molta gent al míting, i de fet en va restar, però el pavelló era ple de gom a gom.

Hi ha tres realitats evidents: que el PSUC té un poder de convocatòria com cap altre, tant als pobles com a Girona capital; que als mítings del PSUC s'hi veu una gran quantitat de treballadors; que el diari de l'ex-Movimiento, "Los Sitios", es dedica a fer campanya anti-comunista. Mentre que dedicà un parell o tres de columnes a un acte convocat per una coalició, que havia arreplegat unes dueseentes persones en un cinema, dedicà menys de cinquanta paraules a l'acte del PSUC, i en un article més llarg, intentant fer gràcia però amb molt poca gràcia, deia que els congregats eren "un puñado de militantes" (tant de bo el partit tingués quatre mil afiliats a Girona capital). "Los Sitios", amb el seu director al capdavant, sempre ha estat un mirall d'objectivitat, de democràcia, i no d'ara, sinó de fa quaranta anys, quan varen ocupar les oficines i tallers de "L'Autonomista" que dirigia en Carles Rahola. De vegades hom no sap si són feixistes a seques (publicaren a primera plana dues fotos de Sànchez Covisa sortint de la presó), anti-comunistes convençuts, o què.

Deixem "Los Sitios" i anem a la crònica del míting. Va començar amb l'actuació del "PSUC en Ruta", que escenificà les penalitats d'un home fins que ingressa al PSUC. Va constituir una sorpresa agradable per als assistents.

Enmig d'onejar de banderes, amb el recinte ple de pancartes de diverses localitats, amb el públic dempeus cridant "PSUC, PSUC, . . ." i "Gregori López Raimundo" van pujar a la tarima el secretari general del PSUC i els altres oradors, candidats a diputats i membres del comitè local.

Abans de parlar Josep Maria Riera, secretari general de la Joventut Comunista, va saludar el públic en Pere Portabella, en nom de la candidatura unitària per al Senat "Socialistes de Catalunya" que, a Girona, formen en Salvador Sunyer, en Jaume Sobrequès i el mateix Portabella, el qual va insistir sobre la voluntat unitària d'aquesta candidatura i va refermar-se en la proposta de retirar-se si això havia de significar que tots els partits democràtics anessin units en una sola candidatura.

Cada orador va tenir el seu públic. Paco Frutos parlà sobre el moviment obrer aixecant més d'una vegada tot el personal de la sala. Solé-Tura insistí bàsicament sobre dos fets: què és el partit i un atac contra el neo-lerrouxisme que vol dividir la classe obrera. En Carles Caussa va analitzar les eleccions, va denunciar la candidatura independent d'en Botanch com a independent de la democràcia i dependent del franquisme, i a l'Alianza Popular, que com ja és habitual va rebre els xiulets més forts de la nit i els crits de rigor. Finalment parlà Gregori López Raimundo, que va fer una anàlisi rigorosa de la situació política. Per les seves característiques personals, pel seu to de veu, per la seva presència, pel que va dir i la forma de dir-ho, es va fer entenedor a tothom. Tothom va entendre perfectament l'infantilisme que suposa el boicot a les eleccions perquè no s'ha aconseguit l'amnistia total, quan ara hi ha un centenar de presos polítics i l'any 1936 n'hi havia molts més, i foren unes eleccions que obriren llavors les portes de les presons, foren l'eina per assolir l'amnistia total.

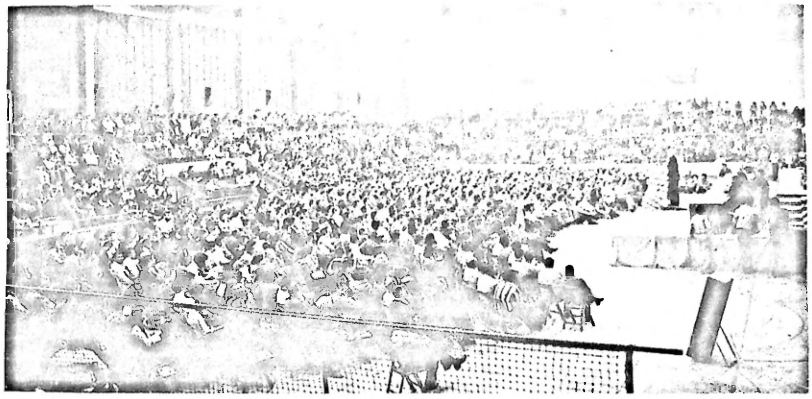

Al Bages, amb 4.000 persones

La festa del PSUC

MANRESA (Manuel de Luís).– La festa del PSUC al Bages tingué lloc diumenge 29 de maig, al camp ras que hi ha davant del cinema Atlàntida, un dels pocs espais lliures que encara es troben al mig de Manresa. Al matí, xocolatada per a la canalla i actuació d'un grup d'animació infantil. Cap a migdia, ballada de sardanes. Ben aviat el lloc es convertí en un centre de trobada dels ciutadans que anaven i venien. Una "roulotte" del PSUC féu la tasca d'oficina d'informació i d'orientació electoral.

A la tarda, a dos quarts de cinc, la festa reprengué amb l'actuació del grup Coses i del cantant Quintín Cabrera. A les sis, un grup de teatre format per militants féu una aplaudida representació.

Gran munió de senyeres catalanes i roges guarnien el recinte. Les set de la tarda era l'hora assenyalada per al míting, però, per causes inexplicables, prohibiren des de Governació que es fes a l'aire lliure. Això va crear un gran malestar entre l'equip organitzador i el públic en general, ja que suposava acceptar, un cop més, i ara des de la legalitat, les traves d'una administració que sembla fruir posant tota mena d'obstacles i entrebancs als actes dels comunistes. Finalment (el PSUC és previsor) es trasladà l'acte del míting a la pista Castell, el pavelló esportiu, que ni de bon tros podia acollir la massa que féu acte de presència; no obstant, entre el recinte cobert i una pista addicional descoberta, s'aplegaren unes quatre mil persones. Una altra pega fou el temps de durada de l'acte, que no podia anar més enllà de les dues hores, la qual cosa comportà que no poguessin intervenir els candidats Maria Dolors Calvet i Francesc Padullés. Parlaren Jordi Borja, Rafael Ribó i Gregori López Raimundo. La presència d'aquest fou acollida amb una llarguíssima i entusiasta ovació acompanyada del ja clàssic crit de "se sent, se sent...". Van cloure l'acte els candidats per al Senat Josep Benet i Paco Candel.

El torn d'intervencions fou encetat per en Jordi Borja, que recalcà el fet que aquestes eleccions no ens les ha regalat ningú i que cal guanyar-les perquè els treballadors no hagin de pagar la crisi, perquè no s'augmentin els rècords d'inflació, d'atur, d'accidents de treball i d'immigració que marquen aquest país.

Rafael Ribó es referí al caràcter "radicalment democràtic, radicalment català" del PSUC. "Aquest partit nostre que no ha estat improvisat, que no és cap 'tinglado' electoral per guanyar vots, va començar la seva tasca als anys quaranta reconstruint Catalunya per la seva base, i la base, en qualsevol societat, és la classe obrera..."

Gregori López Raimundo començà recordant Manresa com un dels primers llocs on va parlar públicament i que Manresa ha sigut i segueix sent un baluard del moviment obrer, revolucionari i democràtic de Catalunya, un baluard del PSUC. "Aquestes eleccions seran més lliures que no es proposaven els qui han hagut de convocar-les, com a conseqüència de l'empenta i la lluita de les masses populars, dels treballadors." Es va referir a l'amnistia i a la legalització de tots els partits polítics, que cal conquerir ara però, si no és així, serà una realitat l'endemà de les eleccions.

El mateix Gregori, acabada la seva intervenció enmig d'un clam general, va fer la presentació dels candidats al Senat.

Eufòria total, demostració de la indubtable força, de la veritable força del PSUC, també al Bages.

MATARÓ

Sopar homenatge als veterans del PSUC

MATARÓ– El dia 21 de maig es va celebrar un sopar-homenatge, organitzat per l'Agrupació del PSUC de les barriades mataronines de Peramàs, Esmandies i Cerdanyola, als "joves" veterans que en els anys més difícils de la dictadura franquista lluitaren als rengles de la JSU i, posteriorment, a l'organització del PSUC. Hi assistiren dues-centes setanta persones.

L'acte fou presentat per Lluís Fernàndez, que va destacar en la seva intervenció l'activitat de la JSU a Mataró en els anys 1943-50, any aquest en el qual va produir-se la detenció de 15 militants que van ser condemnats a penes de fins a vint anys de presó, alguns dels quals eren presents a l'acte.

Emotives foren, també, les paraules de Francesc Estrella i Jordi Castan, de la Joventut Comunista de Mataró i del Comité Executiu de la Joventut Comunista.

Cal destacar el parlament de Josep Serradell (Roman), membre del Comité Executiu del PSU, per l'aportació de dades històriques que exalten el paper de la JSU i del PSUC, l'activitat dels quals és desconeguda no solament per la gran majoria del nostre poble, sinó també per una part important dels militants del Partit.

Va tancar l'acte Rafael Vidiella, recordant la lluita del moviment obrer en els anys 30, assenyalant la importància de la unitat entre les forces obreres i democràtiques que van assolir la gran victòria del Front Popular el 1936 i, abans, la victòria del poble de Catalunya quan va aconseguir el seu Estatut d'Autonomia i el govern de la Generalitat. Va destacar el paper històric de Francesc Macià, Lluís Companys i el mataroní Joan Peiró.

Rafael Vidiella va destacar la importància de les properes eleccions i la necessitat que esdevinguin un triomf de les forces democràtiques i dels candidats del PSUC.

Assistiren al sopar-homenatge Josep Lluís López Bulla, del C.E. del PSUC, Isabel Vicente i Agustí Valdé, candidats del PSUC al Congrés de Diputats, i una delegació de l'Associació d'Ex-empresonats Polítics.

Vint-i-quatre assistents van demanar l'ingrés al PSUC.

ISABEL VICENTE A MATARO.- L'agrupació del PSUC de Cerdanyola, Esmandies i Peramàs, va organitzar un acte sobre la dona. Van intervenir Isabel Vicente , candidata a diputat, i Margarida Abril.

L'anticomunisme ja no rendeix

L'anticomunisme ja no és rendible. Al PSOE –en un acte electoral a Cornellà– se li va escapar –pensem que va ser una imperícia de l'orador que només volia marcar diferències– allò tan tronat que els comunistes no són demòcrates. La reacció del públic va ser immediata i unes 1.500 persones, de les dues mil assistents, abandonaren la sala en senyal de protesta. La mateixa reacció es produí en un míting del PSOE a Sant Boi, per les mateixes raons. Aquesta vegada foren tres-cents els assistents que marxaren, d'un total de sis-cents.

L'Alianza Popular també va tenir problemes, amb el públic de Sant Feliu de Codines, lloc de naixença de López Rodó i on aquest va preparar un míting de gran volada, amb grans mitjans propagandístics. La sala era plena, mig per curiositat mig per veure què diria el fill del poble. Un dels oradors es desfermà, com és habitual, contra els comunistes, "culpables dels assassinats, segrestaments..." Algú del públic no se'n va poder estar i li va contestar amb un "mentider". Automàticament, deu "goril.les" s'aproparen al contestatari amb unes porres curtes a la mà i mostrant de forma ostensible la pistola que portaven sota l'americana. La gent, en veure el panorama, s'esverà i començà a abandonar la sala mentre el servei d'ordre feia de les seves i originava una veritable batalla campal. Imagineu-vos una escena de "saloon" a "l'Oeste". L'endemà tot el poble n'anava ple. "Aquesta gent són gangsters". "Déu me'n guard de votar l'Alianza".

És clar que l'anticomunisme pot prendre d'altres formes que no siguin les agressions verbals. Pregunteu-li-ho al batlle de Vic, que va prohibir tant sí com no l'actuació de "PSUC en marxa" a la plaça major de la ciutat. Al matí havien fet la seva representació escènica a la plaça de Manlleu sense que l'alcalde, conegut ultra, s'hi oposés. Però el de Vic volia els papers en regla. Com si ells els haguessin tingut mai els papers en regla. L'endemà, els del "PSUC en marxa" no van tenir dificultats per actuar a la plaça porxada de Granollers. Cal afegir que allà on el grup escènic ha actuat ha estat molt ben acollit pel públic.

L'Hospitalet

Més de vuit mil persones

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (Per E.Ferrer).- El dia vint-i-set de maig vuit mil persones assistiren al primer míting que l'organització del PSUC féu a l'Hospitalet a nivell de tota la ciutat, després d'haver celebrat presentacions i mítings electorals a alguns barris. L'estadi municipal de futbol s'omplí d'una gentada entusiasta que pogué sentir, per primera vegada en públic, algunes de les veritats que tots portaven a dins. La resposta a la pregunta "què han significat per a l'Hospitalet aquests quaranta anys de dictadura?" fou perfectament compresa pels assistents. Els noms dels ex-alcaldes Ramon Solanich —que es presenta com a candidat per Alianza Popular-Convivència Catalana a les eleccions, Matias de España i Vicenç Capdevila —que ha dimitit per presentar-se com a candidat a les llistes del "centre-suàrez"— foren clamorosament esbroncats quan Clara Perramon féu la història de la destrucció de la ciutat en benefici dels interessos dels especuladors i explicà la lluita del veïnat, amb els comunistes, als barris sense serveis ni condicions de vida. Abans de la seva intervenció, Josep Fariñas, responsable polític del PSUC a l'Hospitalet, havia presentat l'acte i els oradors i havia explicat que el fracàs de la dictadura en la seva lluita contra els comunistes era inevitable perquè els comunistes estan arrelats al mateix cor del poble i contra el poble no hi ha cap dictadura que prevalgui. Després, Jaume Valls, líder de Comissions Obreres del ram de la construcció, havia explicat la dura lluita per la reconstrucció del moviment obrer. Santiago Esteban, responsable de la Joventut Comunista de Catalunya a l'Hospitalet, denuncià el caràcter antidemocràtic i antipopular de la discriminació que en aquestes eleccions pateixen el milió i mig de joves d'entre divuit i vint-i-un anys que han estat privats del dret de vot. La candidata del PSUC al Congrés, Mercè Olivares, veïna de Collblanc, exposà la lluita que les dones han menat i continuen menant contra una legislació que intenta confinar-les a casa "perquè el règim sap quin és llur potencial revolucionari i ha pretès convertir-les en fre dels seus marits i els seus fills". Reivindicà les lleis progressistes que les dones de Catalunys tingueren amb la Generalitat i acabà fent una crida perquè el vot de la dona no fos el vot reaccionari que la dreta intenta promoure.

Joan Ramos explicà la necessitat que la classe obrera té d'intervenir en el procés polític per defensar els seus interessos en el moment que és necessari aconseguir una constitució que garanteixi les llibertats democràtiques, i com aquesta lluita es combina amb la que en tot moment s'ha de menar en l'àmbit específic del moviment sindical, amb referència al qual cità la lluita, ara mateix, pel conni provincial del metall.

Finalment, Antoni Gutiérrez intervingué per trametre les salutacions de Gregori López Raimundo als comunistes de l'Hospitalet i a tots els assistents al míting, i per demanar-los el vot per al PSUC. La seva intervenció arrencà repetits aplaudiments en recordar la germanor del PSUC i del PCE i en explicar la necessitat d'unió de la classe obrera de Catalunya amb la de tots els pobles d'Espanya davant d'una oligarquia monopolista que també sap actuar unida. El cant de la Internacional i dels Segadors pels milers d'assistents —de parla castellana, en un elevat percentatge— clogué emotivament el primer acte massiu del PSUC a l'Hospitalet. Acte que ha estat també el primer i únic acte massiu dels partits democràtics en aquesta ciutat.

Antoni Gutiérrez Díaz parla davant de més de 8.000 persones a l'Hospitalet

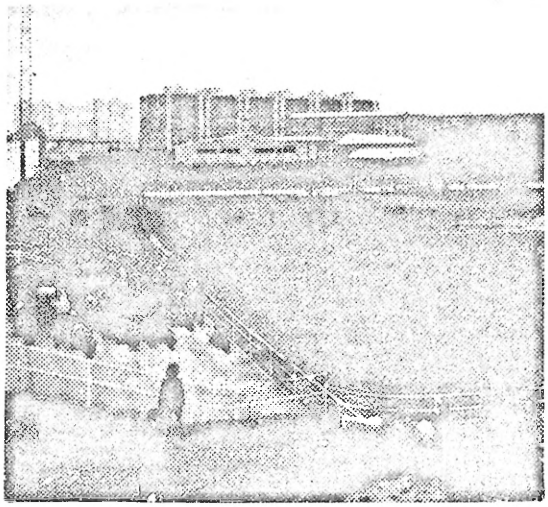

LA CAMPANYA DEL PCE

Presència electoral del PSUC

D'acord amb l'esperit d'amnistia i solidaritat del PSUC amb el Partit Comunista d'Espanya, dirigents del PSUC han contribuït la setmana passada a la campanya electoral del PCE. Gregori López Raimundo va participar en un míting del Partit Comunista de Galícia a Santiago de Compostela, juntament amb Santiago Àlvarez i Rafael Pillado, i en un acte electoral a Eivissa, on va intervenir en un míting amb Francesca Bosch, dirigent del PCE a les Illes; Antoni Gutiérrez Díaz va parlar a Alaior (les Illes) i Alfons C. Comín ho va fer a Astúries.

CANDIDATS AL SENAT

FIDELS A CATALUNYA

"Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia." Els principis de l'Assemblea de Catalunya. Sota aquests principis es presenta la candidatura unitària al Senat "Per l'entesa del catalans". La candidatura, a la qual donen suport, juntament amb el PSUC, el Partit Socialista de Catalunya, la Federació Socialista de Catalunya (PSOE), l'Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català, està inscrita oficialment amb el nom "Socialistes de Catalunya", nom que, per tant, figurarà a les paperetes de vot.

Els components de la candidatura, que recordem als lectors de TREBALL, són els següents:

BARCELONA: Josep Benet, Francesc Candel i Alexandre Cirici.

GIRONA: Pere Portabella, Jaume Sobrequés i Salvador Sunyer.

LLEIDA: Rossend Audet, *Felip Solé Sabarís i Josep Ball.*

TARRAGONA: Josep Anton Baixeras, Carles Martí i Josep Subirats.

AL CAMP DE L'IBERIA

Cal que guanyem

Divendres passat, a les vuit del vespre, la Federació Zona Franca del PSUC va fer un míting al camp de futbol del Club Ibèria, a la barriada barcelonina de Nostra Senyora del Port. Hi assistiren més de dues mil persones, sent majoritària la presència d'obrers immigrats. Parlaren Isabel López, Antoni Puyol, Paco González, Silvestre Gilaberte i Gregori López Raimundo. En la presidència hi havia Francesc Candel, candidat a senador per la circumscripció de Barcelona.

Les intervencions recolliren la repulsa per les morts d'Euskadi, la reivindicació d'amnistia i de legalització per a tots els partits i la importància que la democràcia guanyés aquestes eleccions davant les propostes del franquisme i el neo-franquisme. López Raimundo, rebut amb la gent dreta i un prolongat aplaudiment, posà l'accent en la necessitat que, endemés d'aconseguir aquesta majoria demòcrata, hi haguessin a les Corts diputats comunistes, que els treballadors tinguessin ressò al poder. Reclamà, un cop més, la necessitat de fer encara una candidatura unitària per al Senat i demanà el vot per a Benet, Candel i Cirici. També parlà de la necessitat de sortir de la crisi econòmica i descarregar-la de les espatlles dels treballadors. Es referí també a la problemàtica de la immigració i a la corresponent necessitat d'una política d'equilibri entre les diferents zones de l'Estat espanyol.

Tots els oradors foren interromputs en diferents moments. Un aplaudiment serrat va cloure la intervenció vivíssima de López Raimundo i amb el cant de la Internacional s'acabà un acte definitivament popular i, en tants moments, fins i tot emotiu.

Votar comunista és votar democràcia

Les properes eleccions seran molt especials. No són unes eleccions constituents convocades per un govern provisional, sinó unes eleccions convocades pels hereus del franquisme, que se celebraran amb una part de l'aparell del franquisme, la qual cosa fa difícil la campanya electoral de l'oposició democràtica i, especialment, dels comunistes.

Però ja hem dit que anem a les eleccions amb voluntat de victòria. Hi anem per guanyar la democràcia i la llibertat, per conquerir les condicions d'unes eleccions lliures. Però també per treure vots, per aconseguir el major nombre possible de vots dels treballadors, de les classes populars, del conjunt del poble.

I per això cal que els ciutadans vegin la utilitat de "votar comunista". "Votar comunista" és votar un partit nacional català, un partit dels treballadors, un partit demòcrata, un partit de transformacions socials. Es votar un partit amb història, però no un partit del passat, un partit nostàlgic; un partit heroic, però no un partit d'herois allunyat de les masses. Un partit "normal", caracteritzat per la seva honestedat, dedicació, eficàcia i incorruptibilitat.

"Votar comunista" és votar uns candidats capaços de representar els electors, de defensar llurs interessos concrets, de realitzar el seu programa: per la mateixa història del partit, pel paper que els comunistes hem jugat en la conquesta de la llibertat i també per la fermesa i la responsabilitat demostrada en la gestió dels interessos del poble al capdavant dels treballadors, dels camperols, d'associacions i entitats de tota mena.

"Votar comunista" és votar un partit de govern, encara que no tingui ministres, encara que no arribi al 50 per cent dels vots. És votar un partit amb capacitat per a fer plantejaments que donin solucions concretes als problemes del moment i per a oferir solucions globals, nacionals, als problemes del país d'acord amb una perspectiva revolucionària, socialista. És donar força a les propostes del PSUC per tal que els seus diputats intervinguin en les tasques de govern que suposa la seva actuació concreta com a representants del poble en el Parlament, en les seves comissions de treball, en els diversos organismes públics.

"Votar comunista" és, sobretot, votar democràcia. Quan tots els candidats, fins i tot els protagonistes i els beneficiaris de quarant anys de dictadura, es presenten com a demòcrates de tota la vida, el vot per les candidatures del PSUC és un vot democràtic inequívoc. És votar aquells qui han lluitat aferrissadament per les llibertats polítiques i nacionals.

En unes eleccions —i també en unes eleccions tan especials com les convocades pel mes de juny— "votar comunista" no és un acte testimonial. Es un acte útil, necessari per tal de consolidar la democràcia i obrir el camí de les transformacions socials que el país necessita.

DURANT LA CAMPANYA ELECTORAL

Què és el que cal tenir en compte

El 24 de maig es va iniciar el període oficial de la campanya electoral, que acaba el 13 de juny a les dotze de la nit. Això vol dir no solament que cal multiplicar esforços en el desenvolupament de la campanya sinó que, alhora, cal conèixer tan àmpliament com sigui possible totes les novetats i variacions que la normativa electoral comporta.

CELEBRACIÓ D'ACTES

En primer lloc, cal destacar la normativa per a la celebració d'actes públics. En aquest aspecte hem de distingir els actes a celebrar en locals no oficials (cinemes, recintes privats. . .) dels actes previstos en els locals oficials i llocs oberts a l'ús públic. En el primer cas, l'única cosa que ha variat respecte a la normativa anterior és que la comunicació de l'acte s'ha de lliurar a les juntes electorals provincials en comptes d'als Governs Civils. També és important dir que les peticions per als actes esmentats han d'anar firmades pels apoderats o representants legals dels partits o coalicions, durant la campanya electoral.

Pel que fa als locals oficials i llocs oberts a l'ús públic, tenim, primerament, els llocs habilitats pels ajuntaments, llocs que les diverses juntes de zona distribuiran en funció de les peticions dels diferents partits. En aquest segon cas cal aconseguir, prèviament a la comunicació de l'acte a la junta provincial, el paper de la junta de zona que acrediti que adjudica el local al partit peticionari. En la utilització d'aquests locals ja hi ha hagut algunes dificultats: La primera, que algunes juntes de zona han concedit només dos locals per partit i localitat durant tota la campanya electoral, mentre que, en realitat, els partits i coalicions tenen dret a celebrar dos actes per cada local habilitat pels ajuntaments. La segona dificultat ha consistit en la negativa a deixar fer servir els locals oficials o llocs oberts a l'ús públic que no han estat habilitats pels ajuntaments. Després de la protesta feta a Barcelona per diversos partits democràtics, s'ha aconseguit anul.lar aquest criteri restrictiu i es pot fer servir aquesta mena de locals sempre que s'aconsegueixi un escrit de l'organisme oficial al qual pertany el local que digui que el posa a disposició dels partits per a la campanya electoral.

Tot això demostra que els partits i coalicions democràtics han de tenir una actitud vigilant pel que fa a l'aplicació de la normativa electoral i aconseguir que els criteris que s'apliquin permetin la lliure expressió de totes les forces polítiques, per la qual cosa aquestes hauran d'estar en estret contacte amb les juntes provincials i de zona.

LA COL.LOCACIÓ DE CARTELLS

Tots els cartells electorals han de dur peu d'impremta i se n'han de dipositar sis exemplars, signats pel representant de cada candidatura, a la respectiva junta provincial.

Ultra l'aprofitament dels plafons oficials adjudicats per les juntes de zona, es poden col.locar cartells en d'altres llocs, respectant sempre els monuments, la voluntat dels comerciants i la propaganda dels altres partits. Cal destacar, en aquest sentit, la iniciativa de les forces polítiques democràtiques que, en alguns barris de Barcelona, han elaborat una carta en la qual, endemés de disculpar-se davant dels veïns i comerciants per les possibles molèsties, prometen netejar la zona corresponent un cop acabades les eleccions.

LLISTES D'INTERVENTORS I COMPROVACIÓ DEL CENS ELECTORAL

No cal insistir en la importància dels interventors el dia de la votació, però sí en la necessitat de completar les llistes a fi de cobrir totes les meses electorals, que només a la circumscripció de Barcelona seran 3.940 per a les quals, per tant, caldran set mil vuit-cents vuitanta interventors. Per tal de procedir al seu nomenament és indispensable conèixer la secció on estiguin censats, per la qual cosa l'actual exposició pública de les llistes del cens als ajuntaments constitueix l'oportunitat per comprovar-ho. Endemés, totes les irregularitats que s'hi trobin s'han de denunciar pels apoderats a les juntes de zona i enviar còpia de la denúncia a la comissió electoral central de Barcelona. Tot i que legalment sigui molt difícil aconseguir noves inclusions al cens, els partits i coalicions democràtics han de fer totes les denúncies ja que això serà una arma excepcional per a la propera revisió del cens quan s'exigeixi el lliurament d'un comprovant d'haver fet la petició d'inclusió en el cens.

JOAQUIM MARIA MOLINS

el PSUC necessita diners

Aquestes eleccions són decisives.

És en joc el que aconseguim una veritable democràcia.

Cal que les eleccions les guanyem els partits democràtics.

El PSUC no té altres recursos que l'ajut dels seus militants, simpatitzants i amics.

El PSUC demana a tot el poble de Catalunya la seva col·laboració econòmica per afrontar les despeses de la campanya electoral.

Les aportacions podran fer-se a qualsevol dels locals del PSUC i amb preferència a les oficines electorals:

BARCELONA: C/ Santa Anna, n.° 11 pral. Tel. 301239
Tel. 301239 0
TARRAGONA: Pin i Soler, 10, 2ª Tel. 216040
LLEIDA: Enric Granados, 16
GIRONA: Carretera de Barcelona, 42 bis, 1° 1
Tel. 207702
o bé al compte corrent núm. 081357-45 de la Caixa de Pensions (Oficina principal), Via Laietana 56, Barcelona

PSUC
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Una tasca primordial

Fer el porta per porta

El porta per porta és una de les tasques primordials del PSUC en aquesta campanya electoral. De l'experiència directa de qui l'ha fet i l'està fent amb continuïtat a un sector del seu barri, la dreta de l'Eixample, n'hem parlat amb Joaquim Boix. Joaquim Boix és enginyer industrial, militant del PSUC des de fa tretze anys, detingut onze vegades, treballador incansable per l'amnistia dins la Comissió de Solidaritat i membre del Comitè de la Federació Centre.

—¿Com acostumen a ser les rebudes i quina és en general l'acceptació que té el partit en aquesta experiència?

—Hi ha una certa comprensió que es transforma en entusiasme quan el militant o simpatitzant ha realitzat unes quantes experiències en la zona en què és conegut com a ciutadà.

Primer, hi ha la necessitat d'abordar els problemes que interessen la gent, això serveix igualment per trencar el gel. Val a dir, però, que l'avís previ mitjançant fulls a les bústies, ajuda molt a trencar aquest gel i facilita entrar en la problemàtica electoral.

—Tens alguna anècdota?

—N'hi ha moltes: des de la vella fins a la dona que treballa o la que s'arregla per esperar el marit a les set de la tarda. Cada visita és una anècdota que el militant o simpatitzant ha de saber interpretar amb rapidesa per poder sintonitzar amb les persones que té al davant, transformant la conversa en amical.

—Hi ha por al PSUC?

—Hi ha, sobretot, un desconeixement, excepte en qui per edat o activitat ha arribat d'alguna manera a saber què és el partit. Presentar-nos com a comunistes catalans és normalment ben acceptat, i es nota un canvi més favorable a partir de les intervencions de Santiago Carrillo i López Raimundo a la televisió.

—¿Veus el porta per porta com una tasca només capitalitzable electoralment?

—No, en absolut. Per nosaltres, el treball de masses és l'eix de l'efectivitat, i en aquest moment el centrem en les eleccions. El porta per porta és la continuïtat de la sortida a la llum, i no s'ha de limitar als veïnats sinó que cal estendre la feina a l'ambient de relació normal del ciutadà: treball, botigues, gasolineres, bars... Cal promoure la discussió política que tothom està desitjant.

A partir del 15 de juny, aquestes experiències, penso, hauran de continuar, no solament per aprofundir el nostre lligam amb tot el poble sinó ta també per ser els capdavanters en l'impuls de totes les reivindicacions. Per exemple, al meu barri, a través del porta per porta, apareix la preocupació pels semàfors i el control de la circulació, després d'un recent accident. S'apunta, doncs, un moviment de masses que caldrà saber orientar.

Joaquim Boix fa el porta per porta amb simpatitzants, creu que és una bona manera de trobar tasques de treball directes per a ells. Diu que és normal que la xerrada es desenrotlli al replà i que la segona passada pot fer que el diàleg es faci a dins de les cases. Joquim Boix insisteix que el porta per porta és la conseqüència d'una forma de pensar que cal saber tenir en totes les hores de l'activitat normal, *"així* —diu— *deixarà de ser certa la frase* **la política és bruta** *i passarà a ser realitat la frase* **és política tot el que fem cada dia".**

A.B.

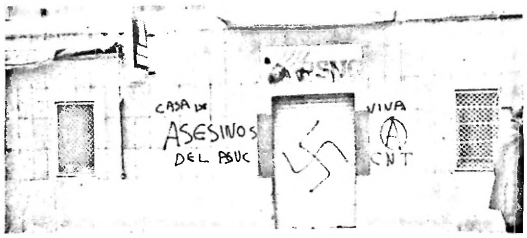

No fou la CNT, malgrat que els "ultres" se n'apropiaren el nom. La creu gamada és un segell inconfusible. (A la foto, local del PSUC al Besòs)

PCE a TV

Dia 7 de juny, a les 15,30 a Ràdio Nacional d'Espanya; a les 21,30 a Televisió Espanyola.

Les intervencions a la TVE seran de deu minuts i a RNE de quinze minuts. El dia 13 de juny, darrer de la campanya electoral, tots els partits i coalicions electorals que presenten candidats a vint-i-cinc o més circumscripcions electorals disposaran d'espais a ambdós mitjans de comunicació, espais que seran emesos, a la ràdio, de 15,30 a 17,45 i a la TVE, de 21,30 a 23,10.

programa econòmic per sortir de la crisi

Mentre Alianza Popular i altres partits o coalicions de dreta continuen reclamant el pacte social, els preus ja han començat a pujar abans de les eleccions i la seva cursa s'anuncia vertiginosa després del 15 de juny. Ara li toca al pa, al sucre, un altre cop al cafè, els cotxes, etc.

Els programes dels partits polítics per sortir de la crisi econòmica han de tenir molt present aquesta situació. El PSUC, en el tercer punt del programa econòmic electoral, explica què cal fer:

El programa de transformació social que preconitza el PSUC és un programa al servei dels interessos del poble que pretén el millorament de les condicions de vida i la satisfacció de les necessitats socials i el creixement equilibrat de l'economia.

El PSUC lluitarà perquè l'economia estigui al servei de la gran majoria de la població i no al d'una minoria.

Som en una cruïlla: la democràcia política i l'econòmica no s'endegaran definitivament si no avancem per la via de les amples transformacions econòmiques i socials que anomenem democràcia econòmica i política.

Altrament, la via monopolista s'imposarà i farà impossible la democràcia.

Però la liquidació de les bases econòmiques del capitalisme monopolista d'Estat i, en tot cas, el fre al seu domini incompartit passen avui per la defensa dels següents objectius:

* Lluita contra l'atur.
* Defensa del poder adquisitiu de les classes treballadores.
* Lluita contra la inflació.

Per lluitar contra l'atur cal impulsar la creació de nous llocs de treball i subsidiàriament establir una assegurança d'atur suficient i extensiva, sense reticències ni limitacions de treballadors sense feina.

En aquest cas la política econòmica hauria de tenir un doble efecte: l'augment de l'oferta de béns, en general, i la reorientació de la producció cap a finalitats socialment útils. Aquesta lluita es veurà reforçada per una política de crèdits oficials cap a sectors específics i, també, cap aquells en què la producció és portada a terme especialment per petites i mitjanes empreses. Podem pensar a desgravar parcialment o totalment la seguretat social de les ampliacions de plantilles. La selecció de les empreses i sectors cap als quals s'ha de dirigir el crèdit oficial i els fons obligatoris d'inversió de caixes i bancs es farà tenint en compte la seva situació en el sistema productiu i el seu nivell d'incidència sobre la balança de pagaments, per disminuir el dèficit que aquesta té. L'elevació del salari mínim i de les pensions, juntament amb la generalització d'aquestes en els casos avui no compresos, ha de ser un punt essencial.

Per a la defensa del poder adquisitiu dels treballadors, que concebem com el recobrament i àdhuc l'augment de les seves retribucions reals, la política del govern post-electoral ha de proposar, en primer lloc, l'augment de sous i salaris, especialment els més baixos, avui minvats per la inflació.

Però també passa per l'augment del consum col.lectiu (habitatge, sanitat, transport, ensenyament). Aquests dos conjunts de mesures es reforcen mútuament.

En la lluita contra la inflació, la política econòmica s'haurà de centrar en la disminució d'aquells costos que la irracionalitat del sistema fa excessivament elevats. L'instrument essencial d'aquesta lluita serà el pla de sanejament econòmic que proposem i que també té per finalitat la creació d'un nou marc de desenrotllament de l'economia amb normes conegudes i acceptades. Exposem a continuació els trets essencials d'aquest pla.

PLA DE SANEJAMENT ECONÒMIC

Política fiscal

La política fiscal ha de tendir a evitar l'evasió fiscal i a augmentar la recaptació i la proporció dels impostos directes sobre els indirectes. Cal, alhora, una descentralització de la recaptació, a fi de millorar-ne l'eficiència. Els elements fonamentals de la política fiscal són:

a) Una reforma fiscal basada en una imposició progressiva que s'ha d'iniciar ja des d'ara, encara que els seus efectes trigaran a fer-se sentir. Cal crear unes noves figures impositives (per exemple, imposició sobre el patrimoni) i s'han d'eliminar formes poc transparents tals com l'avaluació global.

b) Cal prendre tot seguit mesures que agilitzin l'administració i que, alhora, simplifiquin els procediments de recaptació, que estableixin una inspecció i un règim sancionador més efectius que no els actuals.

Seguretat Social

El sanejament de la seguretat social té dos objectius fonamentals. En primer lloc, la millora i ampliació de les prestacions als assegurats, tant les mèdiques com les econòmiques. Cal incloure a la seguretat social nous serveis i nous sectors de la població. En segon lloc, l'eliminació de la corrupció en la seva gestió, com també l'equilibri financer i la reducció d'algunes de les despeses més oneroses. La democratització de la gestió de la seguretat social, amb la participació dels assegurats, del personal empleat, de l'administració municipal i dels sindicats, és la primera condició per assolir aquells objectius. En l'assistència mèdica, és urgent la creació de la pròpia farmàcia de la seguretat social i de laboratoris públics que permetin reduir sensiblement les despeses en medicaments, amb efectes molt positius sobre la balança de pagaments.

Sistema financer.

És necessària una reordenació del crèdit oficial, que passa per l'eliminació de tot focus de corrupció que algunes de les formes actuals de concessió de crèdits faciliten en gran manera. L'agilització i la publicitat del crèdit públic és una condició amb la qual també es pot evitar bona part de la malversació. Les Caixes d'Estalvi han de ser sotmeses a una profunda reestructuració interna que asseguri el seu control i direcció per part dels impositors (i per tant dels treballadors) i de l'Administració Pública. Una part del seus recursos ha de destinar-se obligatòriament a les petites i mitjanes empreses i a tasques de desenvolupament de les regions i nacionalitats de l'Estat espanyol. Cal que la banca privada estigui sotmesa a un control de l'Adminstració Pública, central i nacional, alhora que ha de ser obligada a orientar part del seu crèdit a les finalitats prioritàries que ja hem anat esmentant i, sobretot, a l'absorció de l'atur.

L'empresa pública

El sanejament de l'empresa pública passa per la democratització de tots els àmbits de l'administració. Cal una reestructuració general de tot el conjunt d'empreses públiques, ja siguin municipals o estatals. Cal donar al sector públic objectius de caràcter públic i, per tant, sostreure'l de la influència del gran capital. El sector públic ha de ser una eina fonamental de la política econòmica, específicament en el rellançament de la inversió. El personal de l'Administració Pública ha de gaudir d'un estatut en el qual s'han d'especificar els seus drets, entre ells el de sindicació, i que ha de ser garantia de democràcia i eficàcia de l'empresa pública.

(En el proper número, proposta de pla d'actuació urgent de la Generalitat restablerta)

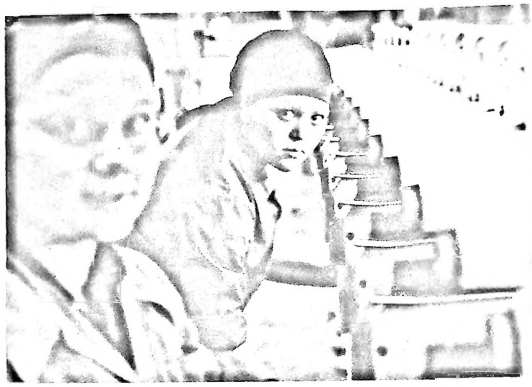

Marta Ferrés

"Cal que la dona participi"

—¿Com resumiries la situació en què es troba actualment la dona?

—La societat capitalista i el franquisme ens han col.locat en un lloc secundari. Ens donen els pitjors llocs de treball, som les primeres que acomiaden quan hi ha atur o si ens casem i, en la majoria dels casos, només ens ofereixen la possibilitat de fer feines, sense estabilitat, vacances ni jubilació.

Parla Marta Ferrés, del Comitè Comarcal del Baix Llobregat del PSUC.

—Nosaltres —continua— estem frenant la catàstrofe de la crisi econòmica, a nivell familiar, fent miracles amb els sous quan anem al mercat. Aquesta mateixa societat que tan imperativament ens exigeix ser mares responsables, no ens ofereix cap ajuda perquè això sigui així: hem de tirar endavant les nostres famílies comptant només amb les nostres pròpies forces, fent de metge quan els nens estan malalts i de mestres quan no tenen plaça al col.legi. I endemés hem de lluitar per aconseguir guarderies, parvularis, perquè no amunteguin els nostres fills als col.legis, perquè tinguin parcs on jugar i on puguin fer esport... I durant el dia hem de suportar la pressió constant de la publicitat, dels anuncis que ens volen obligar a comprar dos mil productes diferents, amb mentides i més mentides, i, en canvi, després ens hem de barallar perquè ens donin el pes del pa, o un enciam fresc i natural.

—¿Com situaries el vostre paper en la lluita política d'ara mateix?

—A les dones ens interessa la democràcia, perquè amb més llibertat podrem fer escoltar amb més força la nostra veu, podrem lluitar al costat dels homes per unes lleis que ens ajudin, que ens protegeixin, que defensin el nostre dret a formar una família conscientment, que no s'aguanti per l'obligació i la rutina, per l'interès econòmic..., sinó basada en la igualtat, el respecte mutu, la llibertat i l'amor. I per això defensem la planificació familiar i el dret al divorci que ens permeti canviar el nostre destí si ens equivoquem en formar el matrimoni. Una democràcia en la qual puguem aconseguir bones escoles per als nostres fills i cultura per a tothom, serveis sanitaris, millorar la qualitat de la vida, impedir que uns pocs visquin a costa de les nostres necessitats...

—I la vostra aportació?

—Nosaltres som el 53 per cent de la població i hem d'oferir a la democràcia les nostres aspiracions a una convivència menys agressiva, més alegre, sense tantes tensions. La societat necessita la nostra sensibilitat, la nostra capacitat d'organització: si és tan clar que sabem portar les nostres cases, anem a demostrar que també podem portar un ajuntament. Segur que els carrers estarien més nets! D'altra banda, això no ve d'ara: moltes dones hem estat presents en la lluita per aconseguir aquesta democràcia, aquestes eleccions, exigint els nostres drets, a l'empresa, al barri, i prestant suport solidàriament als nostres marits en les vagues o a la presó.

NO SOLAMENT EL PA, TAMBÉ LES ROSES

—Dificultats en què us trobeu?

—Nosaltres observem que sobre les dones pesen aquests quaranta anys en els quals la dona s'ha hagut de quedar a casa. Pesa el fet que, a moltes dones, ningú no els ensenyà de llegir i escriure, pesen els treballs durs... Per això avui, en el PSUC, preocupa impulsar el moviment per l'alliberament de la dona. I demanen a totes les dones un esforç de superació i, sobretot, davant unes eleccions que decidiran el nostre futur polític, les convidem a votar, a participar, a discutir tots els problemes i, en definitiva, a exigir a la democràcia no només el pa sinó també les roses, no només les llibertats polítiques sinó també el dret a una vida més digna.

A.B.

Benet, Candel, Cirici, tres demòcrates fidels a Catalunya, components de la candidatura "Entesa dels catalans" per la circumscripció de Barcelona. Votar-los és votar per l'Estatut.

No quedarà cap acomiadat a SEAT

TOTS READMESOS

Des del proper 15 de juny fins a finals d'any, l'empresa SEAT readmetrà tots els acomiadats per motius polítics i sindicals. Són més d'un centenar de treballadors, represaliats durant les lluites dels anys 1969, 1971 i 1973.

La victòria ha estat fruit d'una lluita constant, esgotadora, plena de sacrificis personals i col.lectius.

Ens conta Isabel López, treballadora de SEAT i candidata del PSUC, que el període "calent" de la lluita a SEAT començà el 1971, quan foren acomiadats una trentena d'obrers. L'octubre d'aquell mateix any comença una lluita en la qual els treballadors es llançaven decididament a aconseguir la readmissió dels companys. Fou una acció dura, amb desenes de sancionats. Es feren manifestacions a l'interior de la factoria que culminaren el 18 d'octubre amb l'ocupació de la fàbrica i la intervenció de les forces repressives, amb el balanç d'un mort (Antoni Ruiz Villalba) i alguns ferits.

L'empresa va estar alguns dies tancada. Però aquella lluita, que fou possiblement la més dura que ha fet la plantilla de SEAT —si més no pel seu cost humà— no va produir acomiadaments i va servir perquè sortíssin a la llum tota una sèrie de líders sindicals que, a partir d'aleshores, marcarien una pauta inèdita en els procediments negociadors i reivindicatius a l'empresa més important del país.

SORTIR AMB MORAL

La moral de lluita esdevenia increïblement enfortida i, des de llavors, qualsevol reivindicació era assumida per tots en una perpètua vigilància dels drets que donava una idea del grau de consciència proletària que s'havia aconseguit.

A la primavera de 1973 es van endegar novament una sèrie d'accions relacionades amb la Seguretat Social i per la modificació d'una clàusula del conveni relativa a la paga de beneficis. Aquestes noves lluites van produir uns altres trenta-set acomiadaments, tot i que, com l'altra vegada, la primera reivindicació continuava sent la readmissió dels despatxats.

Entre aquests últims acomiadats hi havia tota la flor i nata sindical de SEAT —com Marín, Pérez i Cortada— que prèviament havien guanyat un altre judici per acomiadament i, malgrat que l'empresa no els volia readmentre, no va tenir més remei que fer-ho per la pressió de tots els treballadors.

A finals de l'any 74 tornaven a la càrrega amb el punt de l'amnistia laboral en la negociació del conveni. Aquest era el primer punt que imposaven els obrers. Però, amb els acomiadaments anteriors de tots els líders sindicals realment representatius, el Jurat d'Empresa havia quedat compost exclusivament pels homes lligats a la direcció. Aquest Jurat es negava a incloure el punt de les readmissions prioritàriament perquè considerava que allò era la ruptura del conveni.

Llavors, els treballadors varen demanar la dimissió d'aquell Jurat i la convocatòria de noves eleccions. L'empresa, que ja des del primer moment havia esgrimit l'amenaça d'una regulació de feina per motiu de l'excessiu volum d'estocs d'alguns models, formà un front comú amb el Jurat i va basar tota la força dels seus arguments en la "respectuosa observància" de la legalitat vigent.

La lluita va durar des de novembre a gener. El dia 15 de gener de 1975, l'empresa despatxà més de cinc-cents obrers. Des d'aquell instant es va produir un canvi de condicions i SEAT va aconseguir dominar la vaga amb una desmobilització i l'entrada a la feina pràcticament a punta de pistola. Allò va fer decaure la moral de lluita. Però al cap de pocs mesos, SEAT va readmetre més d'un centenar dels acomiadats i, els primers mesos del 76, tota la resta tret d'aquells que havien arribat a una conciliació amb l'empresa, que eren pocs més de quaranta.

I és que aleshores el panorama havia canviat perquè, mentrestant, hi havia hagut les eleccions sindicals de 1975 que varen guanyar els membres de la candidatura obrera i democràtica, representada en una gran majoria per Comissions Obreres.

El conveni del 75 va anar a laude; però negociacions del nou jurat amb l'empresa aconseguiren la readmissió dels quaranta-set despatxats que restaven de 1975 i que havien arribat a una conciliació.

CANVI DE TÀCTICA

Vet aquí que hi va haver un canvi en la presidència del Consell d'Administració de SEAT. Entrà Antoñanzas com a president i, ja des del primer moment, instaurà un altre tipus de diàleg amb els representants dels obrers. Aquests, en una reunió amb Antoñanzas, reivindicaren novament la readmissió de tots els acomiadats. Cal tenir en compte que en aquells temps quedaven sense readmetre els homes despatxats en anys anteriors a les últimes lluites.

Fa cosa d'un mes, es llançà una setmana de lluita a l'interior de l'empresa que va culminar el 29 d'abril amb vagues de quatre hores i assemblees amb els treballadors que encara restaven acomiadats: la plantilla dintre de les reixes de la factoria i els acomiadats fora. El panorama sindical havia ja canviat perquè actuaven dintre de l'empresa altres centrals i la setmana de lluita fou convocada per tots els grups, unitàriament.

El Jurat —o la resta del Jurat que quedava, amb funcions mínimes— va fer una última pressió. Es va traslladar a Madrid per parlar amb Antoñanzas i li arrencà la readmissió d'aquest centenar de treballadors que queden sense gaudir de l'amnistia laboral, a més a més d'una revisió dels salaris al juny, corresponent a l'augment del cost de la vida, condició que no figura en el laude dictat a finals de 1976.

"La satisfacció, l'alegria —ens diu Isabel López— que en aquests dies destil.la tota la plantilla de SEAT es indescriptible. Perquè aquest triomf ha estat aconseguit per tots els treballadors sense excepció amb la seva aportació a una lluita que ha durat anys i anys. Lluites quasi desesperades i sacrificis que no han passat només per la renúncia a unes millores econòmiques, sinó que ha calgut vessar sang. Però el triomf hi és."

JOAN SAMIT

Isabel López, treballadora de SEAT, candidata del PSUC al Congrés.

El Besòs lluita per la vivenda

Milers de veïns en manifestació diària, i algunes desenes d'entre ells tancats als locals del Patronat Municipal de la Vivenda durant més de quinze dies, són la part visible i recent d'un conflicte iniciat fa molts mesos.

Aquesta lluita, portada en condicions molt difícils —absència de locals i una associació de veïns en mans dels feixistes, que han impedit la celebració d'eleccions per dues vegades—, està centrada en aconseguir que es pugui viure al barri i que les vivendes existents no continuïn ensorrant-se.

Dels quatre punts que han motivat les darreres mobilitzacions s'han obtingut guanys importants: accelerar els sondejos per comprovar si, com ja ha succeït en un dels blocs existents, el futur del barri és o no esfondrar-se; un local per als veïns (bé que es reivindiquen també altres llocs per a equipaments que no han estat concedits); es vol també que enderroquin el bloc 37, abandonat fa ja unes setmanes i que, junt als perills per als veïns que passen a prop, pot convertir-se en un niu de rates (el PMV no s'ha pronunciat de forma definitiva); per fi com a punt fonamental, els veïns demanen nous contractes per tal d'assegurar que l'Administració es farà responsable a perpetuïtat dels desperfectes que en el futur s'esdevinguin al barri a conseqüència dels vicis de construcció inicials.

Aquesta lluita, com les portades a terme en altres barris del Patronat i de l'Obra Sindical del Hogar, són una demostració prou clara de la corrupció i la irresponsabilitat que han presidit el funcionament d'aquests organismes públics sota el franquisme.

Alhora ens recorda que l'herència del franquisme és feixuga i exigirà temps i esforços per solucionar molts dels problemes existents. La qüestió de la vivenda és una de les més importants i les mobilitzacions al seu voltant adquiriran cada dia més força.

INTERNACIONAL

Assemblea de la pau

A Varsòvia acaba de celebrar-se l'Assemblea Mundial de Constructors de la Pau, convocada pel Consell Mundial de la Pau. La reunió ha constituït un marc important per a la discussió, entre els moviments de la pau i les forces democràtiques i progressistes de cent trenta països, sobre el desarmament, el desenvolupament econòmic i el nou ordre econòmic mundial, els drets de l'home, la lluita contra el colonialisme i l'apartheid, la lluita contra el feixisme i el neofeixisme. Tingueren importància especial pel que fa a Europa i al Mediterrani les comissions dedicades a la seguretat i la cooperació europees —en relació sobretot a la realització, pels països signataris, dels principis continguts en l'acta d'Helsinki— i a la pau i la justícia en el pròxim Orient. El Consell Català de la Pau, sota la direcció del seu president i membre del Consell Mundial de la Pau, Ricard Salvat, coordinà una ampla delegació catalana, en la qual, ultra les organitzacions polítiques i sindicals (Partit Carlí, PSC, PSUC i Comissions Obreres) eren representats el Congrés de Cultura Catalana, l'Institut de Polemologia i l'Associació d'Amics de les Nacions Unides.

A la participació en les tasques del Congrés, entre les quals cal destacar la presidència de Maria Aurèlia Capmany en la Comissió VIII sobre la lluita contra el feixisme i el neofeixisme, cal afegir les trobades amb altres delegacions, entre les quals cal fer esment de la realitzada amb la delegació sahariana. Els consells espanyol i català i el saharià, manifestaren la necessitat del reconeixement diplomàtic de la República Àrab Sahariana Democràtica i es ratificaren en la denúncia de l'acord tripartit de Madrid, pertorbador del necessari procés d'autodeterminació del poble saharià.

També mantingué la delegació catalana converses amb alts funcionaris dels ministeris Estrangers i de Cultura de la República Popular de Polònia, sobre diversos problemes i, de manera especial, respecte a la difusió de la cultura catalana a Polònia, que ja compta amb algunes càtedres dedicades a la llengua i civilització catalanes i que en els pròxims anys es desenvoluparà amb la traducció al polonès d'un nombre important d'autors catalans.

Durant les sessions de l'Assemblea es reuní també el Comitè Internacional Preparatori de la Conferència Internacional per la Pau, la Seguretat i la Cooperació al Mediterrani, que se celebrarà a Atenes del 25 al 27 de novembre de 1977. El seu treball es realitzarà en tres comissions, dedicades respectivament als temes: Mediterrani, zona de pau. Aplicació de les mesures contingudes en el capítol sobre el Mediterrani de l'acta final d'Helsinki. Cooperació econòmica i desenvolupament.

La propera reunió del Comité Internacional Preparatori de la Conferència se celebrarà a Barcelona pels volts de l'onze de setembre d'enguany.

A.M.

COMISSIÓ ELECTORAL

Reunions dels interventors

La Comissió Tècnica de la Comissió Electoral Central del PSUC ha preparat diverses reunions dels interventors per tal de comentar els seus drets i atribucions i assegurar una correcta emissió del vot. La Comissió Tècnica espera les peticions de les diferents comissions electorals del PSUC.

La Comissió Tècnica prega totes les persones amb coneixements de mecanografia, que vulguin col.laborar en la confecció de les credencials d'interventors, que es posin en contacte amb Carles Gonzàlez, a l'oficina electoral central, carrer Viladomat 106, 8è pis, telèfons 254-17-98 i 254-88-63.

També per posar fi a la corrupció

Sota el règim franquista, l'Administració Pública ha assolit totes les característiques que qualsevol manual de ciència política tendeix a considerar com a vici de funcionament administratiu. Aquesta situació ha generat entre la població un comportament davant de l'Administració que serà difícil de superar.

Aquest funcionament viciat de l'administració s'ha traduït en una pràctica indiscriminada i generalitzada de la corrupció. Quins han sigut els factors que l'han produïda?

En primer lloc, el caràcter autoritari de l'estat franquista ha possibilitat una actuació de l'administració sense cap control de la societat. En segon lloc l'administració consolida durant aquests anys la seva capacitat d'intervenció en els diferents camps de la vida econòmica i social, la qual cosa possibilita la pràctica de la corrupció. Per últim, la consolidació del capitalisme monopolista d'Estat com porta una relació molt estreta entre els càrrecs polítics, alts funcionaris de l'Administració, i els executius i gerents de les grans empreses i de la banca. De fet, la major part de decisions polítiques i econòmiques es prendran precisament a les oficines d'aquests alts càrrecs.

És precisament en aquest context, a finals dels seixanta i principis dels setanta, que han sortit a la llum els grans escàndols de la corrupció: MATESA, SOFICO, REACE, empreses, totes elles, estretament lligades a l'aparell de l'Estat, bé directament bé a través de lligams familiars o político-ideològics. En tot cas, aquestes empreses aprofiten les relacions personals amb l'Administració per aconseguir avantatges de tipus financer que representen guanys considerables.

Tots aquests casos palesen l'existència de corrupció pel que fa a l'actuació dels càrrecs polítics. Ara bé, hi ha indicis que a mesura que es baixa als diferents nivells de l'Administració, la corrupció, si bé perd espectacularitat, en canvi es generalitza. Això és coherent amb el fet que sota un estat autoritari i en condicions de falta de control de l'actuació administrativa, la sola ocupació d'un càrrec en l'Administració confereix un poder que es pot fer remunerat. Aquí juguen un paper molt important les males condicions de treball que es donen en l'administració, tant en hores de feina com en nivell de sous.

Però, a més a més, la pràctica de la corrupció no es redueix a l'àmbit empresarial sinó que es generalitza a tota relació que qualsevol agent social hagi de mantenir amb l'Administració. La població en general, sensible a aquesta situació, intentarà, com a pràctica habitual, la corrupció sempre que hagi d'establir contactes amb l'Administració. Per últim, en el cas de l'Administració Local el fenòmen de la corrupció esdevé quasi una caricatura. D'una banda el raquitisme de les hisendes locals fa que els casos de corrupció siguin, en termes absoluts, menys importants. D'altra banda, el fet que l'Administració Local, sobretot en el cas de les ciutats mitjanes i grans, tingui una gran capacitat d'intervenció a la vida social i econòmica de la comunitat local fa que la corrupció s'imposi com a norma corrent, sobretot quan l'Administració cedeix la prestació d'uns serveis públics a empreses privades, a través de concessions. Al mateix temps hi ha actuacions pròpiament administratives —concessió de llicències a particulars per portar a terme determinades activitats, recaptació d'impostos locals, assignació de llocs de venda en els mercats, etc.— que és molt probable que hagin donat peu, directament des de l'Administració, a pràctiques gansterils.

Aquest ha sigut i continua sent el comportament normal en la majoria de pobles i ciutats en els últims quaranta anys. Però, a més a més, cal tenir en compte també que la majoria dels funcionaris i polítics formen part o estan estretament lligats a l'oligarquia local i aprofiten els seus càrrecs a l'Administració per defensar obertament els seus interessos —el cas de Porcioles com a alcalde de Barcelona.

S'ha de tenir en compte que aquesta és una problemàtica de la qual, per ara, només tenim alguns indicis en la mesura que només es coneixen els casos més fortuïts. La seva sortida a la llum no ha sigut més que el resultat d'una situació política més general: l'esgotament del model polític franquista, la liberalització obligada davant l'impuls popular i, sobretot, la pressió constant per ampliar la llibertat de premsa. Però, en general, la situació de corrupció generalitzada no ha pogut aparèixer encara a la llum pública .

Sembla evident que una democratització de les institucions polítiques posarà en primer pla la necessitat d'una reforma de l'Administració que plantegi una nova organització més transparent i trenqui aquestes pràctiques de corrupció tan habituals fins ara.

Aquesta serà una de les grans tasques de les forces democràtiques un cop celebrades les eleccions. Unes eleccions que cal impedir que guanyin les forces franquistes i neofranquistes.

A.B.

Servei Nacional de la Salut

L'alternativa sanitària del PSUC

Ramon Espasa exposa en aquest article els elements polítics fonamentals de l'alternativa sanitària que proposa el PSUC i desenrotlla concretament la proposta del Servei Nacional de la Salut.

Aquestes línies generals d'alternativa sanitària intenten aportar elements per configurar el futur de l'organització sanitària en el marc del previsible debat polític, social i econòmic que haurà de donar-se en el si de la societat i que segurament serà protagonitzat pels partits polítics, els sindicats i el moviment popular. Voldria ressaltar aquí els cinc elements que vertebren la proposta.

a) La plena realització del dret de tothom a la salut és, i serà encara més en el futur, una formidable arma de mobilització social i política. El desenrotllament d'aquest concepte permetrà enriquir teòricament i pràcticament el moviment obrer, el moviment popular, les forces de la cultura i especialment els professionals de la sanitat, fent-los prendre consciència de les enormes potencialitats de transformació social que inclou la plena i general aplicació d'aquest dret.

A partir de la seva anàlisi concreta (condicions higièniques de la col·lectivitat i individuals, la higiene del treball i del medi ambient, de les fàbriques i dels barris; en resum, les condicions generals de vida i de treball, etc.) poden encetar-se moltes campanyes de sensibilització, d'acció i de reivindicació unitàries.

b) El model teòric de la medicina, i conseqüentment el de l'assistència sanitària actual, haurà de ser superat amb la imprescindible incorporació de les ciències socials —economia, sociologia, antropologia, etc.— que permeti avançar cap a la construcció d'un cos de ciències de la salut. Es indefugible, en aquest camí, la integració de totes les funcions sanitàries —prevenció, educació sanitària, curació, rehabilitació i higiene i epidemiologia— posant, però, l'accent en la prevenció i educació sanitària de la població ja que són les funcions sanitàries amb més transcendència social i política, a més a més de ser les de millors resultats sanitaris. Igualment s'haurà d'acabar flexiblement amb el monopoli de coneixements, que avui reté una capa de professionals —els metges—, sobre els conceptes de salut i malaltia i s'haurà de passar de la ideologia de malaltia a la ideologia de promoció de la salut.

El seu desenvolupament pregon implica potenciar i propiciar totes aquelles transformacions socials, econòmiques i polítiques per promoure realment uns nivells de salut iguals per a tothom. Plantejant a fons la qüestió de la salut, s'obre tot un camp de lluita política contra l'organització capitalista de la societat. Lluita per la salut i lluita anticapitalista estan íntimament lligades. Lligam que, en darrera instància, marcarà el camí de les lluites pel canvi sanitari.

c) Caldrà també un canvi en el model d'organització sanitària. Es un fet provat que, sense un canvi en el model organitzatiu de la sanitat, els avenços espectaculars de les ciències biològiques i mèdiques no es poden traduir avui, en les societats capitalistes avançades, en un augment de l'esperança de vida, ni, això és encara més important, en una millor qualitat de vida per a tothom. Sota el prisma individualista, tecnocràtic, competitiu i de preocupació únicament curativa de l'actual assistència sanitària, es propicia el consumisme farmacèutic i la dependència mèdica, es complexifiquen les tècniques diagnòstiques. S'aconsegueixen indubtables progressos terapèutics, però generalment són només aplicables i aplicats de forma individual. Per aquest camí, gairebé mai no s'aconsegueix d'influir en les causes supraindividuals —socials— de les malalties.

La concreció organitzativa que representés un capgirament complet a tot això i l'efectiva realització d'allò que s'ha apuntat en l'apartat a), passa —al nostre entendre i donades les condicions polítiques, socials i econòmiques actuals i del previsible futur al nostre país—, per la consecució d'un organisme públic que integri en un servei únic, públic i gratuït totes les activitats sanitàries al servei de tota la societat. Aquest és, per nosaltres, el sentit de la proposta SNS (Servei Nacional de la Salut).

d) Entre els elements organitzatius essencials de la proposta SNS cal ressaltar: La integració de totes les funcions sanitàries. La preponderància de la prevenció i de l'educació sanitària sobre les activitats curatives individuals. La planificació sanitària unificada juntament amb la major descentralització possible en l'execució i control de les tasques sanitàries, de manera que l'oferta sanitària sigui igual per a tothom i es doni prop d'on la gent viu i treballa. Organització i descentralització de les tasques sanitàries en les *àrees sanitàries* configurades aproximadament per l'agregació de 50.000 / 100.000 habitants (comarques en medi rural, barris en medi urbà). Aquestes àrees sanitàries estaran essencialment integrades per UAB (unitats d'assistència bàsica) i hospitals generals, plenament integrats en el territori físic rural o urbà on radiquin. La suma de diverses àrees sanitàries configura el districte sanitari i la unió d'alguns districtes, la regió sanitària.

La participació en la gestió dels centres i serveis sanitaris (de les àrees, dels districtes, de la regió) s'aconseguirà mitjançant els *Consells de Salut* (d'àrea, de districte, de regió) on deuran estar representats tots els sectors —professionals i treballadors de la sanitat, usuaris i tècnics del SNS. Aquests *Consells de Salut* hauran de ser un dels punts fonamentals on els interessos populars han d'exercir llur hegemonia per impulsar totes aquelles transformacions en el model sanitari potenciadores d'una millor qualitat de vida per a tothom. Aquests *Consells de Salut* poden arribar a ser una eina essencial per impulsar tots els canvis quantitatius i qualitatius que proposem. Així el SNS arribarà a ser un instrument de participació de la col.lectivitat per obtenir un control sobre la salubritat general de l'ambient i sobre les causes biològiques i socials de les malalties.

e) Entre els aspectes econòmics i polítics de la proposta s'han de considerar les transformacions en el model de despesa, perquè la despesa sanitària relativa sigui inferior. Per això, caldrà canviar el model de prestació sanitària (com s'ha dit en els apartats a,b i c) i, a més a més, i entre altres factors, incidir per disminuir dràsticament la despesa farmacèutica i disminuir els costos relatius hospitalaris mitjançant la seva democratització i control. Alhora, lluitar per disminuir la taxa d'accidents de treball i millorar les atencions especials als sectors avui més desatesos —malalts crònics, vells, malats mentals—, a més a més de llençar campanyes de millora del nivell general de salut.

La gratuïtat en els serveis haurà de ser implantada de forma gradual. En les actuals condicions fiscals i de cotitzacions socials la gratuïtat completa tindria caràcters regressius per a les capes populars. També caldrà la substitució progressiva de les cotitzacions socials (prèvia la seva transformació) per passar a una finançió a càrrec del pressupost públic a mesura que avanci la reforma fiscal.

Finalment, propugnem la creació de la "Conselleria de Salut i Prevenció Social" a la qual deuran ser traspassades les instal.lacions i recaptacions de l'INP i altres organismes estatals a Catalunya. La normalització i unificació del sector públic. L'elaboració d'un pla general de regionalització sanitària per a Catalunya, que s'aplicaria progressivament, tenint en compte, entre altres elements, les relacions que s'estableixin entre el sector públic i el privat.

RAMON ESPASA

... i, per al
SENAT
demòcrates fidels a Catalunya

a BARCELONA
☒ BENET
☒ CANDEL
☒ CIRICI

a GIRONA
☒ PORTABELLA
☒ SOBREQUÉS
☒ SUNYER

a LLEIDA
☒ AUDET
☒ BALL
☒ SOLÉ

a TARRAGONA
☒ BAIXERAS
☒ MARTÍ
☒ SUBIRATS

E.C. • E.R.C. • F.S.C. (PSOE)
P.S.C. • PSUC
i independents de
l'Assemblea de Catalunya
donen suport
a la candidatura
"ENTESA DELS CATALANS"

VOTEM
L'ESTATUT!

JOSEP LLUÍS LÓPEZ BULLA

Votar comunista per resoldre la crisi

Josep Lluís López Bulla va subratllar el paper del PSUC en la lluita de la classe obrera i dels camperols durant els darrers quaranta anys i va fer una viva crida als treballadors i al poble a votar els candidats comunistes.

"Es el nostre partit —va afirmar— que ha elaborat conseqüentment una alternativa vàlida i constructiva per als treballadors: Reconstruint, primer, el nou moviment obrer, i corresponsabilitzant-se, ara, en la gran tasca de la construcció del sindicat de les Comissions Obreres."

Va reclamar després la unitat d'acció dels treballadors en la vida de la unitat sindical orgànica i es va referir als patiments dels militants comunistes, durant aquests anys, en defensa dels interessos de la classe obrera. **"Però no ens mou el passat, ni el rancor, ni la venjança, va dir, perquè mirem cap al futur, perquè som els principals artífexs del demà democràtic i socialista i perquè som el partit de la reconciliació nacional, que serà salvada definitivament després de la conquesta de l'amnistia laboral, seguint l'exemple dels treballadors de Seat.**

VOTAR COMUNISTA ES GARANTIA DE TRIOMF

"El vot comunista —va dir— és una garantia de triomf. Es una garantia d'inici de resolució dels greus problemes de la crisi econòmica, la sortida de la qual serà laboriosa, lenta." "Crisi —va afegir— que només es podrà resoldre si els treballadors ocupem l'espai polític que ens pertoca en les esferes del poder."

Només hi ha un camí per resoldre la crisi, va precisar: **"Aconseguir la confiança del conjunt de les forces socials en un pla de sanejament econòmic i de responsabilitat nacional basat en noves formes de desenvolupament econòmic."** Un pla, va assenyalar, que permeti elevar els salaris i pensions, que impliqui **"una reforma fiscal que gravi progressivament els qui més tenen, que contempli la reforma i control de la seguretat social, el control democràtic de la utilització dels recursos de la Banca i les Caixes d'Estalvi, la utilització democràtica de l'Institut Nacional de la Vivenda."**

"Els treballadors exigeixen, i el nostre partit ho abona —va afirmar—, que es crein nous llocs de treball i que es garanteixi la feina, que es freni la boja cursa dels preus, que hi hagi llibertat sindical plena (...), que es reconegui la personalitat sindical en el marc dels centres de treball, la igualtat plena de les condicions de tota mena de la dona i el jove treballador."

Va explicar tot seguit la proposta del PSUC per a la gent del camp : Llibertat d'organització dels agricultors i ramaders i la seva lliure participació als organismes agraris; establiment de preus remuneradors i justos al productor, orientats a assegurar la paritat de renda amb els altres sectors; equiparació de les prestacions de la seguretat social agrària amb les del règim general; desenvolupament d'una política de defensa i suport a la petita i mitjana propietat agrària; estímul al cooperativisme i a l'agricultura de grup; establiment d'una assegurança contra glaçades, pedregada i qualssevol altres calamitats; potenciació del crèdit agrícola, orientantlo especialment a la millora de les petites i mitjanes explotacions i al foment del cooperativisme democràtic, i millorament de la vida rural en els ordres educatiu, cultural, sanitari i urbanístic.

"No prometem la lluna en un cove —va acabar—, no prometem res que no sapiguem que és assolible en la present conjuntura si tenim el suport del vostre vot. Per això comptem amb vosaltres. Per això us demanem el vostre suport a les eleccions."

ALFONS CARLES COMÍN

Una nova cultura nacional

Alfons Carles Comín es referí al paper de les forces catalanes de la cultura en la resistència antifranquista i en la lluita per la llibertat i explicà com les transformacions pròpies d'una societat de capitalisme avançat han provocat un desplaçament de capes nombroses de les classes mitjanes cap a posicions convergents amb les altres classes treballadores.

Va explicar les fites de la resistència cultural **"que permet de caracteritzar la cultura catalana —va dir— com una cultura d'alliberament nacional"**, fites que palesen **"el fracàs de la dictadura per destruir la identitat nacional i les aspiracions democràtiques i culturals de Catalunya"** i que han obert **"unes possibilitats immenses per a l'afirmació d'una nova cultura nacional catalana vinculada a la millor tradició progressiva, popular i pluralista del nostre poble, una cultura en la qual el marxisme s'expressa com a força aglutinant capaç de fondre en un mateix impuls la lluita per les llibertats nacionals i la lluita per la construcció del socialisme a Catalunya."**

Va destacar tot seguit l'esforç dels comunistes catalans perquè la llengua i la cultura catalanes arribessin a tot el poble treballador i el paper del PSUC en les diverses iniciatives culturals d'aquesta època, com també en l'elaboració de les alternatives democràtiques que exigeixen tots els aspectes de la vida social.

Destacà més endavant que el PSUC i el PCE han desenvolupat una de les polítiques més avançades del moviment comunista internacional respecte a la qüestió cristiana i a la militància de cristians en els partits comunistes i va afirmar: **"Hem recuperat l'autèntic caràcter laic del partit, obrintnos al debat de la qüestió marxisme-cristianisme en el si del mateix partit. (...) La dreta ja no monopolitza la fe. La fe està deixant de ser un factor de divisió del poble." "Per això —afegí—, enfront a qui encara vol condicionar el vot lliure del cristià amb arcaiques i velles argumentacions, reivindiquem una vegada més la licitud del vot comunista per als cristians."**

El PSUC, va explicar finalment, rebutja per a la construcció del socialisme tota idea de dirigisme cultural, de censura i de control ideològic i reivindica **"un terreny de lliure debat d'idees al si de la societat, sense privilegis administratius per a cap filosofia ni per a cap partit polític."**

"Creiem que la cultura només pot desplegar-se en un marc de gran llibertat i autonomia, i que el contingut socialista i popular no li ha de venir a través de mesures administratives, sinó a través d'una dialèctica viva, enmig d'un gran debat d'idees.

"Malgrat la persecució i la il.legalitat —acabà—, la nostra participació en la lluita del poble i la nostra atenció als problemes reals, ens han permès aparèixer en el mateix moment de la legalitat com a un partit de govern."

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

Votar PSUC, un vot per l'autonomia

Antoni Gutiérrez Díaz va començar afirmant que "l'objectiu, avui fonamental, de guanyar la democràcia a Espanya ha d'expressar-se a Catalunya en la consecució del nostre autogovern".

"De la veu unànime del poble —afegí— arrenca la força incontenible per fer realitat la recuperació dels principis i institucions configurats en l'Estatut del 32.

"Correspon a les forces polítiques catalanes constituir-se en expressió organitzada de la voluntat del nostre poble i enllaçar el que de valor polític té la pervivència del símbol històric amb la realitat del moment present.

"El Partit Socialista Unificat de Catalunya —va afirmar amb rotunditat— es compromet a utilitzar la confiança que el poble li atorgui com a força per avançar decididament, mitjançant la mobilització pacífica, la unitat i la negociació, cap a l'objectiu irrenunciable que conforma la recuperació de les nostres institucions."

Es va referir seguidament als tres eixos que conformen l'actuació del PSUC : mobilització pacífica, unitat i negociació. Mobilització de masses en la campanya electoral perquè **"en aquests moments, la forma de mobilització fonamental és aconseguir la més àmplia participació del nostre poble en la campanya electoral per fer-ne un combat per ampliar les llibertats, i fer del vot massiu a favor de l'autonomia una raó irresistible per imposar-la"**. Mobilització per barrar **"el pas a tota actuació que pretengui, per la provocació o per la por, influir negativament en la participació del poble en tot el procés electoral"**. Per oposar-se **"als intents d'explotació del sentiment nacional amb propòsits aventureristes. Quaranta anys de lluita incansable al servei dels interessos nacionals de Catalunya ens fan comprensius davant de neguits i d'impaciències —va dir—, però també inflexibles davant de verbalismes maximalistes que, lluny de fer avançar, podrien obrir el camí a l'aventura i, amb ella, a la involució."**

"Una Catalunya lliure i autonòmica no és possible, sense comptar també amb els comunistes com a força nacional democràtica de govern."

Unitat **"dels catalans que estem per la llibertat, per l'amnistia, per l'Estatut"**, unitat que **"sabem imprescindible per complir amb la nostra condició de catalans demòcrates."** Una unitat que no desfigura ningú, que no amaga les diferències, els conflictes i els enfrontaments de classe. Però una **"unitat sense la qual el poble de Catalunya no aconseguirà l'autonomia."** Unitat que exigeix una candidatura unitària al Senat, possible encara.

Negociació **"que implica aplegar a Catalunya el ventall més ampli i possible de forces polítiques i socials. (...) Que demana als qui hem estat en aquest combat des de sempre, saber rebre els nou-vinguts sense sectarisme, amb la convicció raonable que l'èxit d'una política no es desprèn automàticament de la seva bondat, sinó de la capacitat de convèncer i fer-la sentir pròpia fins i tot als qui inicialment n'estaven més distanciats."** Negociació que implica, també, **"ser conseqüents amb la nostra història i denunciar els intents de desnaturalització, com és el cas del 'Consejo General de Cataluña , que refusem inequívocament."** Que **"exigeix saber valorar l'aportació de les forces progressistes espanyoles i, d'una forma especial, la contribució dels obrers espanyols, dels camperols, dels intel.lectuals i professionals."**

Negociació que **"pretenem obrir amb el govern de Madrid"** per **"iniciar el restabliment real dels principis generals configurats en l'Estatut del 32, mitjançant la constitució d'un Consell Provisional de la Generalitat que prepari les condicions perquè el poble de Catalunya pugui elegir lliurement el seu autogovern."**

Antoni Gutiérrez va acabar dient: **"En votar el Partit Socialista Unificat de Catalunya, el vostre vot serà també: Un vot per la unitat. Un vot per una Catalunya autònoma i progressista en una Espanya democràtica, fruit d'una voluntat lliure i solidària."**

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

Santiago Carrillo

Els comunistes d'Espanya al costat del poble català

Santiago Carrillo va pujar a la tribuna entre ovacions eixordadores. I començà el seu discurs en català. **"Per fer-vos patent el suport del Partit Comunista d'Espanya a les aspiracions autonòmiques de Catalunya. Per dir-vos que tots els comunistes d'Espanya estem fermament al costat vostre perquè Catalunya guanyi les llibertats i l'Estatut d'Autonomia a què té dret de manera incontestable."**

I, ja en castellà, va retre homenatge al **"paper enorme que ha jugat la vostra terra en la lluita per les llibertats democràtiques de tots els pobles d'Espanya"** i al paper del PSUC **—"unit al PCE com els dits d'un mateix puny"—** i va expressar el sosteniment del PCE a **"la vostra lluita per la llibertat, l'amnistia i l'estatut d'autonomia.**

"I que no diguin —afegí— **que prestem suport al separatisme. Els separatistes són aquells que han estat governant durant quaranta anys des de Madrid (...) els qui amb el fals lema de la unitat de les terres i dels homes d'Espanya han perseguit el poble i la cultura catalana implacablement (...) els qui han tractat i encara tracten Euskadi com a un país ocupat militarment."**

Carrillo plantejà la necessitat del vot comunista en **"la gran batalla de les eleccions. No demanem els vostres vots** —va dir— **per satisfer ànsies de carrerisme polític, sinó per lluitar per la mateixa cosa per què lluitàrem durant els quaranta anys passats, quan no es tractava d'ésser diputats ni d'anar al Parlament, sinó d'anar a les presons, o de morir, o d'ésser torturat, o d'ésser condemnat a la fam per ésser comunista.**

QUÈ FARAN ELS DIPUTATS COMUNISTES

"Què faran ara els diputats comunistes des del primer dia que trepitgin les Corts?", es preguntà. I va desgranar la resposta: presentar un projecte de llei proclamant l'amnistia, reclamar la reforma de la llei d'associacions, a fi que tots els partits polítics siguin legals i lluitar per un pacte constitucional, a fi d'elaborar una constitució **"que garanteixi les llibertats per a tots els homes, per a totes les idees, per a totes les creences, per a tots els pobles d'Espanya. Un pacte polític** —afegí— **a fi d'elaborar un programa de sanejament i de recuperació de l'economia d'aquest país que doni una solució progressista a la crisi."** I no un pacte social **"que consisteix que els treballadors s'estrenyin encara més el cinturó perquè els qui fan beneficis facin encara més beneficis. Anem a defensar** —va dir— **l'establiment d'un codi de drets dels treballadors que garanteixi aquests drets a partir de la mateixa empresa. Ja és hora que en aquest país hi hagi altres codis per als treballadors que no el Codi Penal que els imposa deures i els castiga. No un pacte social sinó un pacte polític per superar l'endarreriment econòmic de moltes regions d'Espanya, per reduir i per eliminar l'atur, per un subsidi d'atur decent, per unes pensions dignes, perquè els camperols rebin preus remuneradors pel seu treball, perquè s'acabi l'escàndol que el consumidor pagui preus astronòmics mentre que el productor rep una misèria, per estendre la seguretat social als camperols, perquè aquests, a través de cooperatives, siguin els qui controlin la venda i l'exportació de llurs productes. Per això lluitarem els comunistes. I pel dret dels joves a votar als divuit anys. I també perquè la dona no sigui doblement oprimida i la seva sort no depengui de trobar un bon o un mal marit. I per això** —afegí— **ens enfrontarem a la hipocresia regnant en aquesta societat que condemna el divorci (...) els anticonceptius (...) l'avortament... El que volem és defensar i promoure una família equilibrada (...) on es puguin planificar els naixements i on cada fill que vingui sigui rebut amb alegria."**

ESTEM CONTRA TOTA DICTADURA

Reclamà la llibertat de les cultures diverses que existeixen a Espanya, l'abolició de totes les censures i va respondre als qui dubten de la bona fe democràtica dels comunistes: **"Estem contra tot gènere de dictadura. Volem que en aquest país hi hagi un sol i únic sobirà, i que aquest sobirà sigui el poble (...) Volem la llibertat per a tothom (...) Els comunistes respectarem el dret dels cristians a resar en el sagrat de llurs esglésies (...) a divulgar llurs creences (...) I no tolerarem que s'atropelli la llibertat de cap ciutadà (...) Estem disposats a defensar amb totes les nostres energies el dret a la llibertat de les forces democràtiques, dels partits obrers, de la gent senzilla del poble."**

Va denunciar després la demagògia de l'Alianza im-Popular. D'aquells que diuen "Primer, Espanya" i **"han venut trossos del territori d'aquest país als imperialistes americans perquè hi estableixin bases militars i han venut Espanya a les multinacionals per un plat de llenties."** Aquells que **"envien als bancs de Suïssa els milions amassats amb l'explotació dels treballadors."** Els qui parlen de l'ordre, quan el "seu" ordre són els morts de Vitòria i els assassinats de Montejurra. Els qui diuen voler acabar amb la corrupció, essent responsables d'escàndols com el de Matesa. Els qui ara parlen de regionalisme, amagant **"el garrot franquista que ha estat colpejant els pobles d'Espanya durant quaranta anys."**

BARRAR EL PAS A L'ALIANZA IM-POPULAR

Barrar el pas a l'Alianza im-Popular, reduir-la a la més mínima representació possible, heus aquí la gran batalla que cal guanyar el 15 de juny votant democràtic, votant PSUC. Perquè **"els comunistes no aniran a les Corts a fer-se rics, hi entraran sense un cèntim i en sortiran sense un cèntim".** Perquè els candidats comunistes **"no són politicastres, no són carreristes polítics (...) sinó lluitadors honestos que aniran a les Corts a convertir en realitat el vostre lema de llibertat, amnistia i estatut d'autonomia (...) a provar de conquerir aquest espai de poder polític que els treballadors i les forces de la cultura reclamen".**

El secretari general del Partit Comunista d'Espanya va acabar enmig de l'entusiasme de la gent: **"Visca Catalunya lliure en una Espanya lliure i democràtica, camí del socialisme, camí de l'alliberament de l'home!"**

UN MÍTING IMPRESSIONANT

Impressionant! Extraordinari! La coincidència fou gairebé unànime. Heus aquí unes breus impressions d'algunes de les personalitats assistents, recollides en acabar l'acte pels nostres redactors A. Villa d'Odon, M. d'Amposta i Joaquim G.

TONI CRUZ (LA TRINCA): *"Ha estat impressionant. És la mobilització popular més important que s'ha fet fins ara i que probablement es farà en molt temps. Els punts programàtics que s'han exposat m'han semblat molt bé i, sobretot, molt coherents. La intervenció de Santiago Carrillo ha estat meravellosa. Després d'això és possible que voti PSUC."*

ALEXANDRE CIRICI (Candidat al Senat): *"Impressionant, extraordinari. L'entusiasme de la gent davant els oradors ha estat increïble. El detall que Carrillo començés a parlar en català ha estat una de les coses que més m'han agradat."*

PACO CANDEL (Candidat al Senat): *"Això ha estat molt gran. Santiago Carrillo és un monstre: ha demostrat ésser un gat vell de la política. Ha estat el gran míting de les eleccions. Difícilment se'n podrà realitzar un altre que s'hi pugui comparar."*

PERE PORTABELLA (Candidat al Senat): *"El que més m'ha agradat ha estat la constant resposta de "PSUC, PSUC" a totes les intervencions, fins i tot a la de Carrillo. Aquest és un element que demostra clarament la catalanitat del PSUC. El míting d'avui ha palesat la seva gran capacitat de convocatòria. Una nit inoblidable."*

QUICO PI DE LA SERRA (Cantant): *"Ha estat una demostració palpable del poder de convocatòria del PSUC. Un veritable acte "in crescendo" de la força dels comunistes de Catalunya. A més a més, Carrillo ha demostrat un gran do de masses: sap parlar molt bé i arribar a la gent molt endins. Això és formidable. Actes com aquest ajuden a consolidar la democràcia."*

JOSEP LAPORTE (Rector de la Universitat Autònoma): *"Estic molt impressionat, tant per la quantitat de gent com per l'entusiasme."*

JOSEP BENET (Candidat al Senat): *"És l'acte més impressionant que he vist. Difícilment superable. Cal remuntar-se als actes de la II República per veure concentracions semblants. És increïble que en menys d'un any s'hagi assolit tot això, i encara més en quaranta dies de legalització."*

ANTONI TAPIES (Pintor): *"Mai de la vida no havia vist concentració igual. Formidable!"*
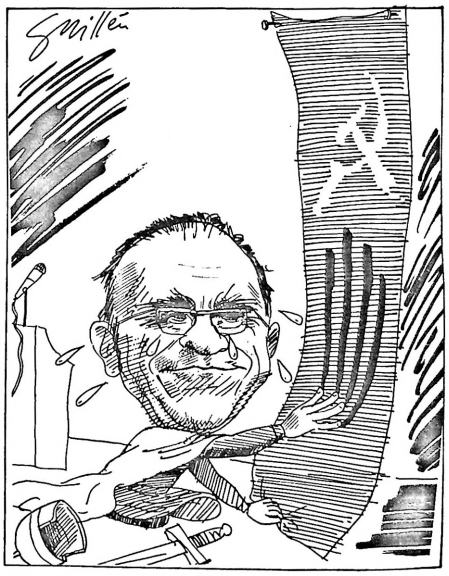
IGNASI PUJADES (AGERMANAMENT): *"Santiago Carrillo m'ha impressionat. L'he vist com un comunista autèntic, fent una veritable anàlisi de classe, parlant dels problemes que pateix el poble com, per exemple, les multinacionals. Quant a l'acte, és el més gran que s'ha celebrat a Barcelona. Avui s'ha demostrat que el PSUC és un autèntic partit de masses, a més a més de profundament català i defensor de tota la classe obrera."*